

REGULAMENTUL (CEE) NR. 1408/71 AL CONSILIULUI

din 14 iunie 1971

privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității

Cuprins

TITLUL I:	DISPOZIȚII GENERALE (articolele 1 - 12)	28
TITLUL II:	STABILIREA LEGISLAȚIEI APLICABILE (articolele 13 - 17)	32
TITLUL III:	DISPOZIȚII SPECIALE REFERITOARE LA DIFERITELE CATEGORII DE PRESTAȚII	35
Capitolul 1:	Boala și maternitatea	
Secțiunea 1:	Dispoziții comune (articolul 18)	35
Secțiunea 2:	Lucrătorii și membrii familiilor lor (articolele 19 - 24)	35
Secțiunea 3:	Șomerii și membrii familiilor lor (articolul 25).....	36
Secțiunea 4:	Solicitanții de pensii sau de indemnizații și membrii familiilor lor (articolul 26)	37
Secțiunea 5:	Titularii pensiilor sau indemnizațiilor și membrii familiilor lor (articolele 27 - 34)	37
Secțiunea 6:	Dispoziții diverse (articolul 35)	39
Secțiunea 7:	Rambursarea între instituții (articolul 36)	39
Capitolul 2:	Invaliditatea	
Secțiunea 1:	Lucrătorii supuși exclusiv legislațiilor conform cărora valoarea prestațiilor de invaliditate nu depinde de durata perioadelor de asigurare (articolele 37 - 39)	39
Secțiunea 2:	Lucrătorii care se supun fie exclusiv legislațiilor în conformitate cu care valoarea prestației de invaliditate depinde de durata perioadelor de asigurare, fie legislațiilor de acest tip și de tipul la care se face referire în secțiunea 1 (articolul 40)	40
Secțiunea 3:	Agravarea invalidității (articolul 41)	40
Secțiunea 4:	Reluarea furnizării prestațiilor după suspendarea sau retragerea lor. Transformarea prestațiilor de invaliditate în prestații pentru limită de vârstă (articolele 42 și 43)	41
Capitolul 3:	Limita de vârstă și decesul (pensii) (articolele 44 - 51).....	42
Capitolul 4:	Accidentele de muncă și bolile profesionale	
Secțiunea 1:	Dreptul la prestații (articolele 52 - 59)	45
Secțiunea 2:	Agravarea unei boli profesionale pentru care s-a acordat prestația (articolul 60)	47
Secțiunea 3:	Dispoziții diverse (articolele 61 și 62)	48
Secțiunea 4:	Rambursări între instituții (articolul 63)	48
Capitolul 5:	Ajutoarele de deces (articolele 64 - 66)	48
Capitolul 6:	Șomajul	
Secțiunea 1:	Dispoziții comune (articolele 67 și 68)	49
Secțiunea 2:	Șomeri care se deplasează într-un alt stat membru decât statul competent (articolele 69 și 70)	50
Secțiunea 3:	Șomeri care, în perioada ultimului loc de muncă, rezidau într-un alt stat membru decât statul competent (articolul 71)	50

Capitolul 7:	Prestații și alocații familiale pentru lucrători și șomeri	
Secțiunea 1:	Dispoziții comune (articolul 72)	51
Secțiunea 2:	Lucrătorii și șomerii ai căror membri de familie își au reședința într-un alt stat membru decât statul competent (articolele 73 -76)	51
Capitolul 8:	Prestații pentru copiii aflați în întreținerea titularilor unor pensii sau indemnizații și pentru orfani (articolele 77 - 79)	52
TITLUL IV:	COMISIA ADMINISTRATIVĂ PENTRU SECURITATEA SOCIALĂ A LUCRĂTORILOR MIGRANȚI (articolele 80 și 81)	54
TITLUL V:	COMITETUL CONSULTATIV PENTRU SECURITATEA SOCIALĂ A LUCRĂTORILOR MIGRANȚI (articolele 82 și 83)	55
TITLUL VI:	DISPOZIȚII DIVERSE (articolele 84 - 93)	56
TITLUL VII:	DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE (articolele 94 - 99).....	57

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și, în special, articolele 2, 7 și 51 ale acestuia,

având în vedere propunerea Comisiei, elaborată după consultarea Comisiei administrative pentru securitatea socială a lucrătorilor migranți ⁽¹⁾,

având în vedere avizele Adunării Parlamentare ⁽²⁾,

având în vedere avizele Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât o revizuire generală a Regulamentului nr. 3 al Consiliului ⁽⁴⁾ privind securitatea socială a lucrătorilor migranți devine din ce în ce mai necesară, atât pe baza experienței practice a aplicării sale începând din 1959, cât și ca rezultat al modificărilor aduse legislațiilor naționale;

întrucât normele de coordonare stabilite pot fi, în întregul lor, dezvoltate, îmbunătățite și, într-o oarecare măsură, simplificate în același timp, ținând seama de diferențele considerabile existente între legislațiile naționale privind securitatea socială;

întrucât este adecvat în acest moment să se reunească într-un singur instrument legislativ toate dispozițiile de fond adoptate pentru aplicarea articolului 51 din tratat în beneficiul lucrătorilor, inclusiv al lucrătorilor frontalieri, al lucrătorilor sezonieri și al navigatorilor;

întrucât, date fiind diferențele considerabile existente între legislațiile naționale în privința persoanelor cărora li se aplică, este preferabil să se stabilească principiul potrivit căruia regulamentul se aplică tuturor resortisanților statelor membre asigurați în cadrul regimurilor de securitate socială organizate în beneficiul lucrătorilor salariați;

întrucât normele de coordonare a legislațiilor naționale în domeniul securității sociale se încadrează în libera circulație a lucrătorilor care sunt resortisanți ai statelor membre și trebuie, în acest scop, să contribuie la îmbunătățirea standardului lor de viață și a condițiilor de încadrare în muncă, garantând în interiorul Comunității, pe de o parte, tuturor resortisanților statelor membre egalitatea de tratament în privința diferitelor legislații naționale și, pe de altă parte, lucrătorilor și membrilor familiilor acestora beneficii prestațiilor de securitate socială, indiferent de locul lor de încadrare în muncă sau de reședință;

întrucât aceste obiective trebuie atinse, în special prin cumularea tuturor perioadelor luate în considerare în cadrul diferitelor legislații naționale în scopul dobândirii și menținerii dreptului la prestații și al calculării acestora, precum și prin acordarea de prestații diferitelor categorii de persoane cuprinse în regulament, indiferent de locul lor de reședință în interiorul Comunității;

întrucât normele de coordonare adoptate pentru aplicarea articolului 51 din tratat trebuie să asigure lucrătorilor care se deplasează în interiorul Comunității drepturile și avantajele lor dobândite, fără ca acestea să ducă la cumularea nejustificată a prestațiilor;

întrucât, în acest scop, în ceea ce privește prestațiile pentru invaliditate, limită de vârstă și deces (pensii), persoanele în cauză trebuie să poată beneficia de toate prestațiile dobândite în diferitele state membre în limita - necesară pentru a evita cumularile

⁽¹⁾ JO 194, 28.10.1966, p. 3333/66 și JO C 95, 21.9.1968, p. 18.

⁽²⁾ JO C 10, 14.2.1968, p. 30 și JO C 135, 14.12.1968, p. 4.

⁽³⁾ JO 64, 5.4.1967, p. 1009/67 și JO C 21, 20.2.1969, p. 18.

⁽⁴⁾ JO 30, 16.12.1958, p. 561/58.

nejustificate, care rezultă în special din suprapunerea perioadelor de asigurare și a perioadelor asimilate - celei mai ridicate valori a prestațiilor pe care unul din aceste state le-ar datora unui lucrător care și-a încheiat cariera în acest stat;

întrucât, pentru a permite mobilitatea forței de muncă în condiții mai bune, este de acum înainte necesar să se asigure o coordonare mai strânsă între regimurile de asigurări de șomaj și programele de asigurare și de asistență pentru șomaj din toate statele membre; întrucât, în acest spirit, pentru a se facilita căutarea unui loc de muncă în diferitele state membre, este adecvat, în special, să se acorde lucrătorului șomer, pentru o perioadă limitată, ajutorul de șomaj prevăzut de legislația statului membru sub a cărei incidență s-a aflat ultima dată;

întrucât este de dorit să se îmbunătățească sistemul aplicabil în materie de prestații familiale în cadrul Regulamentului nr. 3, în cazul familiilor destrămate, atât în privința categoriilor de persoane care au dreptul la aceste prestații, cât și în privința mecanismelor de atribuire a lor;

întrucât, luând în considerare problemele legate de șomaj, este adecvat să se generalizeze dreptul la prestații familiale pentru membrii de familie ai șomerilor care își au reședința într-un alt stat membru decât cel care răspunde de plata ajutorului de șomaj;

întrucât, în plus, este necesară eliminarea restricțiilor actuale privind acordarea de prestații familiale și întrucât, pentru asigurarea

plății prestațiilor pentru întreținerea membrilor familiilor separate, fără a lua în considerare acele prestații care au în mare măsură drept scop încurajarea creșterii populației, ar fi de preferat să se stabilească norme comune pentru toate statele membre și trebuie continuate eforturile în această direcție, dar, date fiind diferențele mari dintre legislațiile naționale, este necesar să se adopte soluții adaptate acestei situații: plata prestațiilor familiale din țara de încadrare în muncă pentru cinci țări și plata alocațiilor familiale din țara de reședință a membrilor de familie, în cazul în care țara de încadrare în muncă este Franța;

întrucât, prin analogie cu soluțiile reținute în cadrul Regulamentului (CEE) 1621/68 ⁽¹⁾ al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității, este de dorit să asocieze, în cadrul unui comitet consultativ, reprezentanți ai lucrătorilor și angajatorilor pentru a examina problemele de care se ocupă Comisia administrativă;

întrucât prezentul regulament poate înlocui dispozițiile prevăzute la articolul 69 alineatul (4) din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Definiții

În sensul aplicării prezentului regulament:

(a) termenul „lucrător” desemnează orice persoană:

- (i) care este asigurată în temeiul unei asigurări obligatorii sau facultative continue împotriva unuia sau mai multor riscuri acoperite de ramurile unui regim de securitate socială, care se aplică lucrătorilor salariați, sub rezerva restricțiilor menționate în anexa V;
- (ii) care este asigurată obligatoriu împotriva unuia sau mai multora dintre riscurile corespunzătoare ramurilor cărora li se aplică prezentul regulament, în cadrul unui regim de securitate socială care se aplică tuturor rezidenților sau întregii populații active profesional:

— dacă modurile de gestionare sau de finanțare a acestui regim permit identificarea ca lucrător salariat sau

— în absența unor astfel de criterii, atunci când este asigurată în cadrul unei asigurări obligatorii sau facultative continue împotriva unui alt risc prevăzut în anexa V în cadrul unui regim organizat pentru lucrătorii salariați;

(iii) care este asigurată în mod voluntar împotriva unuia sau mai multor riscuri corespunzătoare ramurilor cărora li se aplică prezentul regulament, în cadrul unui regim de securitate socială al unui stat membru pentru lucrătorii salariați sau pentru toții rezidenții sau pentru anumite categorii de rezidenți, dacă această persoană a fost anterior asigurată obligatoriu împotriva aceluiași riscuri, în cadrul unui regim pentru lucrătorii salariați din același stat membru;

(b) „lucrător frontalier” reprezintă orice lucrător încadrat în muncă pe teritoriul unui stat membru și avându-și reședința pe teritoriul unui alt stat membru în care se întoarce, în principiu, zilnic sau cel puțin o dată pe săptămână; cu toate acestea, un lucrător frontalier care este detașat de întreprinderea de care aparține în mod normal, pe teritoriul aceluiași stat membru sau al unui alt stat membru, își păstrează

⁽¹⁾ JO 259, 19.10.1968, p. 2.

- calitatea de lucrător frontalier pentru o perioadă care nu depășește patru luni, chiar dacă, în cursul acestei detașări, acesta nu se poate întoarce zilnic sau cel puțin o dată pe săptămână la locul său de reședință;
- (c) „lucrător sezonier” reprezintă orice lucrător care se deplasează pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care își are reședința, pentru a desfășura acolo o activitate cu caracter sezonier pentru o întreprindere sau un angajator din acel stat, o activitate cu caracter sezonier a cărei durată nu poate depăși în nici un caz opt luni, dacă acesta are drept de ședere pe teritoriul statului respectiv pe durata activității sale; prin activitate cu caracter sezonier trebuie să se înțeleagă o activitate care depinde de succesiunea anotimpurilor și se repetă în mod automat în fiecare an;
- (d) „refugiat” are sensul care i se atribuie în articolul 1 din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951;
- (e) „apatrid” are sensul care i se atribuie în articolul 1 din Convenția privind statutul apatrizilor, semnată la New York la 28 septembrie 1954;
- (f) „membru de familie” reprezintă orice persoană definită sau recunoscută ca membru de familie sau desemnată ca membru al gospodăriei de legislația în temeiul căreia se acordă prestațiile sau, în cazurile prevăzute la articolul 22 alineatul (1) litera (a) și articolul 39, de legislația statului membru pe al cărei teritoriu își are reședința persoana respectivă; cu toate acestea, în cazurile în care legislațiile menționate consideră ca membru al familiei sau membru al unei gospodării numai o persoană care locuiește sub același acoperiș cu lucrătorul, această condiție se consideră îndeplinită dacă persoana respectivă se află în principal în întreținerea lucrătorului menționat;
- (g) „urmaș” reprezintă orice persoană definită sau recunoscută ca urmaș de legislația în temeiul căreia se acordă prestațiile; cu toate acestea, în cazul în care legislația menționată consideră ca urmaș numai o persoană care locuia sub același acoperiș cu lucrătorul defunct, această condiție se consideră îndeplinită dacă persoana în cauză se află în principal în întreținerea lucrătorului defunct;
- (h) „reședință” reprezintă reședința obișnuită;
- (i) „ședere” reprezintă reședința temporară;
- (j) „legislație” reprezintă, pentru fiecare stat membru, toate actele cu putere de lege, precum și toate celelalte măsuri de aplicare, existente sau viitoare, din fiecare stat membru, legate de ramurile și regimurile de securitate socială prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2);
- Acest termen exclude dispozițiile convențiilor existente sau viitoare dintre partenerii sociali, indiferent dacă ele au făcut sau nu obiectul unei decizii a autorităților prin care ele devin obligatorii sau domeniul lor este extins. Cu toate acestea, în cazurile în care astfel de convenții între partenerii sociali servesc la punerea în aplicare a unei obligații de asigurare care rezultă din actele cu putere de lege prevăzute în paragraful anterior, această restricție poate fi ridicată oricând printr-o declarație a statului membru respectiv, menționând regimurile de acest tip cărora li se aplică prezentul regulament. Această declarație este notificată și publicată în conformitate cu dispozițiile articolului 96. Dispozițiile paragrafului anterior nu pot avea ca efect excluderea din domeniul de aplicare a prezentului regulament a regimurilor cărora li s-a aplicat Regulamentul nr. 3;
- (k) „convenție de securitate socială” reprezintă orice instrument bilateral sau multilateral care leagă sau va lega două sau mai multe state membre, precum și orice instrument multilateral care leagă sau va lega cel puțin două state membre și unul sau mai multe alte state în domeniul securității sociale, pentru toate sau pentru o parte din ramurile și regimurile prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2), precum și acordurile de orice fel încheiate în cadrul instrumentelor menționate;
- (l) „autoritate competentă” reprezintă, pentru fiecare stat membru, ministrul, ministrii sau o altă autoritate corespunzătoare de care aparțin regimurile de securitate socială pe întregul teritoriu sau în oricare parte a teritoriului statului respectiv;
- (m) „Comisia administrativă” reprezintă comisia prevăzută la articolul 80;
- (n) „instituție” reprezintă, pentru fiecare stat membru, organismul sau autoritatea însărcinată cu aplicarea întregii legislații sau a unei părți a acesteia;
- (o) „instituție competentă” reprezintă:
- (i) instituția la care este afiliată persoana respectivă în momentul solicitării prestației sau
- (ii) instituția de la care persoana respectivă are dreptul sau ar avea dreptul să primească prestații dacă aceasta sau un membru sau membri ai familiei sale ar avea reședința pe teritoriul statului membru în care este situată instituția sau
- (iii) instituția desemnată de autoritatea competentă a statului membru respectiv sau
- (iv) în cazul unui regim referitor la obligațiile unui angajator în privința prestațiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1), fie angajatorul, fie asigurătorul implicat sau, în lipsa acestora, un organism sau o autoritate desemnată de autoritatea competentă din statul membru respectiv;

- (p) „instituția de la locul de reședință” și „instituția de la locul de ședere” reprezintă instituția care este competentă pentru acordarea prestațiilor la locul de reședință al persoanei în cauză și, respectiv, instituția care are competența de a acorda prestațiile la locul de ședere al persoanei în cauză, în temeiul legislației aplicate de instituția respectivă sau, dacă nu există o asemenea instituție, instituția desemnată de autoritatea competentă din statul membru respectiv;
- (q) „stat competent” reprezintă statul membru pe al cărui teritoriu este situată instituția competentă;
- (r) „perioade de asigurare” reprezintă perioadele de cotizare sau de încadrare în muncă, astfel cum sunt definite sau recunoscute ca perioade de asigurare de legislația în temeiul căreia au fost realizate sau au fost considerate realizate, precum și toate perioadele asimilate, în măsura în care acestea sunt recunoscute de legislația menționată ca echivalente cu perioadele de asigurare;
- (s) „perioade de încadrare în muncă” reprezintă perioadele definite sau recunoscute ca atare de legislația în temeiul căreia au fost realizate, precum și toate perioadele asimilate, în măsura în care acestea sunt recunoscute de legislația menționată ca echivalente cu perioadele de încadrare în muncă;
- (t) „prestații”, „pensii” și „indemnizații” reprezintă toate prestațiile în natură și în numerar, inclusiv toate elementele acestora plătibile din fonduri publice, creșteri de revalorizare sau alocații suplimentare, sub rezerva dispozițiilor de la titlul III, precum și prestațiile în sumă forfetară care pot fi substituite pensiilor și indemnizațiilor și plățile efectuate prin rambursarea cotizațiilor;
- (u) (i) „prestații familiale” reprezintă toate prestațiile în natură sau în numerar destinate acoperirii cheltuielilor familiale, în cadrul legislației prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (h), cu excepția alocațiilor speciale de naștere menționate în anexa I;
- (ii) „alocații familiale” reprezintă prestațiile periodice în numerar acordate exclusiv prin raportare la numărul și, după caz, vârsta membrilor de familie;
- (v) „ajutoare de înmormântare” reprezintă orice sumă plătită o singură dată în cazul unui deces, excluzând prestațiile în sumă forfetară la care se face referire la litera (t).

Articolul 2

Domeniul de aplicare personal

(1) Prezentul regulament se aplică lucrătorilor care fac sau au făcut obiectul legislației unuia sau mai multor state membre și care sunt resortisanți ai unui stat membru sau care sunt apatrizi sau refugiați, avându-și reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora.

(2) De asemenea, prezentul regulament se aplică urmașilor lucrătorilor care au făcut obiectul legislației din unul sau mai multe state membre, indiferent de cetățenia acestor lucrători, în cazul în care urmașii lor sunt resortisanți ai unuia dintre statele membre sau apatrizi sau refugiați avându-și reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre.

(3) Prezentul regulament se aplică funcționarilor și personalului care, în conformitate cu legislația aplicabilă, le este asimilat, în măsura în care aceștia fac sau au făcut obiectul legislației unui stat membru în care se aplică prezentul regulament.

Articolul 3

Egalitatea de tratament

(1) Persoanele cu reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre, cărora li se aplică dispozițiile prezentului regulament, se supun aceluiași obligații și beneficiază de legislația oricărui stat membru în aceleași condiții ca și resortisanții aceluși stat, sub rezerva dispozițiilor speciale ale prezentului regulament.

(2) Dispozițiile alineatului (1) se aplică dreptului de a alege membrii organelor instituțiilor de securitate socială sau de a participa la desemnarea lor, dar nu aduc atingere dispozițiilor legislației statelor membre privind eligibilitatea sau modulurile de desemnare a persoanelor în cauză în aceste organe.

(3) Cu excepția cazului în care se prevede altfel în anexa II, dispozițiile convențiilor de securitate socială care rămân aplicabile în temeiul articolului 7 alineatul (2) litera (c), precum și cele ale convențiilor încheiate în temeiul articolului 8 alineatul (1), se aplică tuturor persoanelor cărora li se aplică prezentul regulament.

Articolul 4

Domeniul de aplicare material

(1) Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la ramurile de securitate socială care se referă la:

- (a) prestații de boală și de maternitate;
- (b) prestații de invaliditate, inclusiv cele destinate menținerii sau îmbunătățirii capacității de obținere a unor venituri;
- (c) prestații pentru limită de vârstă;
- (d) prestații de urmaș;
- (e) prestații pentru accidente de muncă și boli profesionale;
- (f) ajutoare de înmormântare;
- (g) ajutoare de șomaj;
- (h) prestații familiale.

(2) Prezentul regulament se aplică tuturor regimurilor de securitate socială generale și speciale, de tip contributiv sau necontributiv, precum și regimurilor referitoare la obligațiile unui angajator sau armator în ceea ce privește prestațiile prevăzute la alineatul (1).

(3) Dispozițiile titlului III din prezentul regulament nu aduc atingere, cu toate acestea, dispozițiilor legislației statelor membre privind obligațiile unui armator.

(4) Prezentul regulament nu se aplică nici asistenței sociale și medicale, nici regimurilor de prestații pentru victimele sau consecințele războiului sau regimurilor speciale pentru funcționarii publici și persoanele asimilate acestora.

Articolul 5

Declarațiile statelor membre privind domeniul de aplicare al prezentului regulament

Statele membre menționează legislațiile și regimurile prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2), prestațiile minime prevăzute la articolul 50, precum și prestațiile prevăzute la articolele 77 și 78, în declarații care sunt notificate și publicate în conformitate cu articolul 96.

Articolul 6

Convențiile de securitate socială înlocuite de prezentul regulament

Sub rezerva dispozițiilor articolelor 7, 8 și 46 alineatul (4), prezentul regulament înlocuiește, în cadrul domeniului de aplicare personal și al domeniului de aplicare material, dispozițiile oricărei convenții de securitate socială care creează obligații:

- (a) fie în mod exclusiv pentru două sau mai multe state membre;
- (b) fie cel puțin pentru două state membre și unul sau mai multe alte state, dacă soluționarea cazurilor respective nu implică nici o instituție din unul dintre statele acestea din urmă.

Articolul 7

Dispoziții internaționale cărora prezentul regulament nu le aduce atingere

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor rezultate din:

- (a) orice convenție adoptată de Conferința Internațională a Muncii care, după ratificarea de către unul sau mai multe state membre, a intrat în vigoare;
- (b) acordurile europene interimare privind securitatea socială încheiate la 11 decembrie 1953 între statele membre ale Consiliului Europei.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 6, continuă să se aplice:

- (a) Acordul din 27 iulie 1950 privind securitatea socială pentru marinarii de pe Rin, revizuit la 13 februarie 1961;
- (b) Convenția europeană din 9 iulie 1956 privind securitatea socială a lucrătorilor din transportul internațional;
- (c) convențiile de securitate socială menționate în anexa II.

Articolul 8

Încheierea de convenții între statele membre

(1) În cazul în care acest lucru este necesar, două sau mai multe state membre pot încheia convenții întemeiate pe principiile și pe spiritul prezentului regulament.

(2) Fiecare stat membru notifică, în conformitate cu articolul 96 alineatul (1), orice convenție încheiată cu un alt stat membru în temeiul alineatului (1).

Articolul 9

Admiterea la asigurarea voluntară sau facultativă continuă

(1) Dispozițiile legislației unui stat membru care condiționează admiterea la asigurarea voluntară sau facultativă continuă de reședința pe teritoriul aceluia stat nu sunt opozabile lucrătorilor cărora li se aplică prezentul regulament și care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, cu condiția ca, la o dată oarecare din activitatea lor trecută de muncă, ei să se fi aflat sub incidența legislației din primul stat.

(2) În cazul în care legislația unui stat membru condiționează admiterea la asigurarea voluntară sau facultativă continuă de realizarea perioadelor de asigurare, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru sunt luate în considerare, în măsura necesară, ca și când ar fi fost vorba despre perioade de asigurare realizate în temeiul legislației din primul stat.

Articolul 10

Renunțarea la clauzele de reședință. Efectul asigurării obligatorii asupra rambursării cotizațiilor

(1) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, prestațiile în numerar pentru invaliditate, limită de vârstă sau cele de urmaș, indemnizațiile pentru accidente de muncă sau boli profesionale și ajutoarele de deces dobândite în conformitate cu legislația unuia sau mai multor state nu pot face obiectul nici unei reduceri, modificări, suspendări, retrageri sau confiscări, dat fiind faptul că beneficiarul își are reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care este situată instituția responsabilă pentru plată.

Paragraful anterior se aplică și prestațiilor în sumă forfetară acordate în cazul recăsătoririi soțului supraviețuitor care avea dreptul la o pensie sau indemnizație de urmaș.

(2) În cazul în care legislația unui stat membru condiționează rambursarea contribuțiilor de faptul ca persoana respectivă să fi încetat să mai fie supusă asigurării obligatorii, această condiție nu este considerată satisfăcută atât timp cât persoana în cauză este supusă asigurării obligatorii ca lucrător, în temeiul legislației unui alt stat membru.

Articolul 11

Reevaluarea prestațiilor

Regulile de reevaluare prevăzute de legislația unui stat membru se aplică prestațiilor datorate în conformitate cu respectiva legislație, ținând seama de dispozițiile prezentului regulament.

Articolul 12

Evitarea cumulului de prestații

(1) Prezentul regulament nu poate nici să confere, nici să mențină dreptul de a beneficia de mai multe prestații de același fel pen-

tru una și aceeași perioadă de asigurare obligatorie. Cu toate acestea, această dispoziție nu se aplică prestațiilor de invaliditate, pentru limită de vârstă, de deces (pensii) sau de boli profesionale care sunt acordate de instituțiile din două sau mai multe state membre, în conformitate cu articolul 41, articolul 43 alineatele (2) și (3), articolele 46, 50 și 51 sau cu articolul 60 alineatul (1) litera (b).

(2) Clauzele de reducere, suspendare sau retragere a unei prestații prevăzute de legislația unui stat membru în caz de cumul cu alte prestații de securitate socială sau cu alte venituri sunt opozabile beneficiarului, chiar dacă dreptul la aceste prestații a fost dobândit în temeiul legislației unui alt stat membru sau dacă acest venit a fost realizat pe teritoriul unui alt stat membru. Cu toate acestea, această dispoziție nu se aplică atunci când persoana în cauză beneficiază de prestații de același tip pentru invaliditate, limită de vârstă, deces (pensii) sau boli profesionale care sunt acordate de instituții din două sau mai multe state membre, în conformitate cu dispozițiile articolelor 46, 50 și 51 sau ale articolului 60 alineatul (1) litera (b).

(3) Clauzele de reducere, suspendare sau retragere a unei prestații prevăzute de legislația unui stat membru în cazul în care beneficiarul prestațiilor de invaliditate sau al prestațiilor anticipate pentru limită de vârstă, care desfășoară o activitate profesională, îi sunt opozabile, chiar dacă acesta își desfășoară activitatea pe teritoriul unui alt stat membru.

(4) În cazul în care instituția din Țările de Jos este obligată, în temeiul articolului 57 alineatul (3) litera (c) sau articolului 60 alineatul (2) litera (a), să contribuie și la costul unei prestații pentru boli profesionale acordate în temeiul legislației dintr-un alt stat membru, o pensie de invaliditate datorată în temeiul legislației din Țările de Jos se reduce cu suma datorată instituției din celălalt stat membru care este responsabilă pentru acordarea prestațiilor pentru boli profesionale.

TITLUL II

STABILIREA LEGISLAȚIEI APLICABILE

Articolul 13

Reguli generale

(1) Un lucrător căruia i se aplică prezentul regulament este supus numai legislației dintr-un singur stat membru. Această legislație este stabilită în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva dispozițiilor articolelor 14 – 17:

(a) un lucrător încadrat în muncă pe teritoriul unui stat membru este supus legislației acelui stat, chiar dacă acesta își are reședința pe teritoriul unui alt stat membru sau dacă sediul sau

locul de desfășurare a activității întreprinderii sau angajatorului este situat pe teritoriul unui alt stat membru;

(b) un lucrător încadrat la bordul unei nave aflate sub pavilionul unui stat membru este supus legislației acelui stat;

(c) funcționarii și personalul asimilat acestora se supun legislației statului membru căreia i se supune administrația care i-a încadrat în muncă;

(d) un lucrător care efectuează serviciul militar sau convocări ulterioare în cadrul forțelor armate ale unui stat membru își păstrează statutul de lucrător și se supune legislației acelui stat; dacă drepturile sale în conformitate cu respectiva legislație sunt condiționate de realizarea perioadei de asigurare înainte de încorporare sau după liberarea din serviciul militar, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației din oricare alt stat membru se iau în calcul, în măsura necesară, ca și când ar fi vorba despre perioade de asigurare încheiate în temeiul legislației din primul stat.

Articolul 14

Reguli speciale

(1) Regula enunțată la articolul 13 alineatul (2) litera (a) se aplică sub rezerva următoarelor excepții sau circumstanțe:

(a) (i) un lucrător încadrat în muncă pe teritoriul unui stat membru de către o întreprindere pentru care lucrează în mod obișnuit și detașat pe teritoriul unui alt stat membru de către această întreprindere pentru a desfășura o activitate acolo pentru acea întreprindere continuă să fie supus legislației din primul stat membru, cu condiția ca durata anticipată a acelei activități să nu depășească douăsprezece luni, iar el să nu fie trimis să înlocuiască un alt lucrător care și-a încheiat perioada de detașare;

(ii) dacă durata activității care urmează să fie desfășurată se prelungește peste durata prevăzută inițial din cauza unor împrejurări neprevăzute și depășește douăsprezece luni, legislația primului stat continuă să fie aplicată până la încheierea respectivei activități, cu condiția ca autoritatea competentă din statul pe al cărui teritoriu este detașat lucrătorul sau organismul desemnat de acea autoritate să-și fi dat acordul; acest acord trebuie solicitat înainte de sfârșitul perioadei inițiale de douăsprezece luni. Cu toate acestea, acest acord nu poate fi dat pentru o perioadă care depășește douăsprezece luni;

(b) un lucrător angajat în transporturile internaționale pe teritoriul a două sau mai multe state membre ca membru al echipajului sau personalului de bord și care lucrează pentru o întreprindere care, în numele unui terț sau în nume propriu, operează servicii de transport de pasageri sau mărfuri pe calea ferată, pe căi rutiere, căi aeriene sau căi navigabile interioare și își are sediul pe teritoriul unui stat membru se supune legislației acestui din urmă stat, cu următoarele restricții:

(i) un lucrător încadrat în muncă de o sucursală sau de o reprezentanță permanentă pe care întreprinderea respectivă o are pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în

care își are sediul se supune legislației statului membru pe al cărui teritoriu este situată această sucursală sau reprezentanță permanentă;

(ii) un lucrător încadrat în muncă în principal pe teritoriul statului membru în care își are reședința se supune legislației acelui stat, chiar dacă întreprinderea care îl încadrează nu își are nici sediul, nici sucursala, nici reprezentanța permanentă pe acel teritoriu;

(c) un lucrător, altul decât cel angajat în transportul internațional, care în mod normal își desfășoară activitatea pe teritoriul a două sau mai multe state, se supune:

(i) legislației statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința, dacă își desfășoară activitatea parțial pe acel teritoriu sau dacă este legat de mai multe întreprinderi sau de mai mulți angajatori care își au sediul sau locul de desfășurare a activității pe teritoriul unor state membre diferite;

(ii) legislației statului membru pe al cărui teritoriu este situat sediul sau locul de desfășurare a activității întreprinderii sau persoanei care l-a încadrat, dacă nu își are reședința pe teritoriul oricăruia dintre statele în care își desfășoară activitatea;

(d) un lucrător încadrat în muncă pe teritoriul unui stat membru de o întreprindere care își are sediul pe teritoriul unui alt stat membru și care se găsește pe frontiera comună a acestor state se supune legislației statului membru pe al cărui teritoriu întreprinderea își are sediul sau locul de desfășurare a activității.

(2) Regula enunțată la articolul 13 alineatul (2) litera (b) se aplică sub rezerva următoarelor excepții și circumstanțe:

(a) un lucrător încadrat în muncă de o întreprindere de care aparține în mod obișnuit, fie pe teritoriul unui stat membru, fie la bordul unei nave sub pavilionul unui stat membru, care este detașat de respectiva întreprindere pentru a desfășura o activitate, pentru respectiva întreprindere, la bordul unei nave sub pavilionul unui alt stat membru, continuă să se supună

legislației din primul stat membru, în condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (a);

- (b) un lucrător care, deși nu își desfășoară activitatea în mod normal pe mare, este încadrat în muncă în apele teritoriale sau într-un port al unui stat membru pe o navă sub pavilionul unui alt stat membru, dar nu este membru al echipajului, se supune legislației primului stat;
- (c) un lucrător încadrat în muncă la bordul unei nave sub pavilionul unui stat membru și remunerat pentru munca sa de o întreprindere sau o persoană fizică al cărei sediu sau loc de desfășurare a activității se găsește pe teritoriul unui alt stat membru se supune legislației acestui din urmă stat, dacă își are reședința pe teritoriul aceluși stat; întreprinderea sau persoana fizică plătitoare a remunerației este considerată angajator pentru aplicarea legislației menționate.

(3) Dispozițiile legislației unui stat membru care prevăd că titularul unei pensii sau unei indemnizații care desfășoară o activitate profesională sau comercială nu face obiectul unei asigurări obligatorii pentru acea activitate se aplică, de asemenea, titularului unei pensii sau indemnizații dobândite în temeiul legislației unui alt stat membru.

Articolul 15

Reguli privind asigurarea voluntară sau asigurarea facultativă continuă

(1) Dispozițiile articolelor 13 și 14 nu se aplică asigurării voluntare sau asigurării facultative continue.

(2) În cazul în care aplicarea legislației a două sau mai multe state membre determină cumulul afilierilor:

— la un regim de asigurare obligatorie și unuia sau mai multor regimuri de asigurare voluntară sau facultativă continuă, persoana în cauză se supune exclusiv regimului de asigurare obligatorie,

— la două sau mai multe regimuri de asigurare voluntară sau facultativă continuă, persoana în cauză poate alege numai la regimul de asigurare voluntară sau facultativă continuă pentru care a optat.

(3) Cu toate acestea, în materie de invaliditate, pentru limită de vârstă și deces (pensii), persoana în cauză poate alege la un regim de asigurare voluntară sau facultativă continuă dintr-un stat membru, chiar dacă aceasta se supune în mod obligatoriu legislației unui alt stat membru, în măsura în care un astfel de cumul este admis explicit sau implicit în primul stat membru.

Persoana în cauză care solicită aderarea la un regim de asigurare voluntară sau facultativă continuă într-un stat membru a cărui legislație prevede, pe lângă această asigurare, o asigurare suplimentară facultativă poate alege numai la această din urmă asigurare.

Articolul 16

Reguli speciale privind personalul de serviciu angajat de misiunile diplomatice și oficiile consulare, precum și agenții auxiliari ai Comunităților Europene

(1) Dispozițiile articolului 13 alineatul (2) litera (a) se aplică personalului de serviciu al misiunilor diplomatice sau oficiilor consulare și personalului casnic privat în serviciul agenților acestor misiuni sau posturi.

(2) Cu toate acestea, lucrătorii prevăzuți la alineatul (1) care sunt resortisanți ai statului membru de acreditare sau ai statului membru de trimitere pot opta pentru aplicarea legislației aceluși stat. Acest drept de opțiune poate fi reînnoit la sfârșitul fiecărui an calendaristic și nu are efect retroactiv.

(3) Agenții auxiliari ai Comunităților Europene pot opta între aplicarea legislației statului membru pe al cărui teritoriu sunt încadrați în muncă și aplicarea legislației statului membru căreia i s-au supus ultima dată sau a statului membru ai cărui resortisanți sunt, în privința altor dispoziții decât cele referitoare la alocațiile familiale, a căror acordare este reglementată de regimul aplicabil acestor agenți. Acest drept de opțiune, care poate fi exercitat numai o singură dată, intră în vigoare de la data intrării în serviciu.

Articolul 17

Exceptări de la dispozițiile articolelor 13 – 16

Două sau mai multe state membre sau autoritățile competente ale acestor state pot prevedea, de comun acord, exceptări de la dispozițiile articolelor 13 – 16 în interesul anumitor lucrători sau categorii de lucrători.

TITLUL III

DISPOZIȚII SPECIALE REFERITOARE LA DIFERITELE CATEGORII DE PRESTAȚII

CAPITOLUL 1

BOALA ȘI MATERNITATEA

Secțiunea 1

Dispoziții comune

Articolul 18

Cumularea perioadelor de asigurare

(1) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea sau recuperarea dreptului la prestații de realizarea unor perioade de asigurare ia în calcul, în măsura în care este necesar, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi vorba despre perioade realizate în temeiul legislației pe care o aplică.

(2) Dispozițiile alineatului (1) se aplică lucrătorilor sezonieri, chiar dacă este vorba despre perioade anterioare oricărei întreruperi a asigurării, care depășesc perioada permisă de legislația statului competent, cu condiția, cu toate acestea, ca lucrătorul respectiv să nu fi încetat să fie asigurat pe o perioadă mai mare de patru luni.

Secțiunea 2

Lucrătorii și membrii familiilor lor

Articolul 19

Reședința într-un alt stat membru decât statul competent. Reguli generale

(1) Un lucrător care își are reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent, care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în privința dreptului la prestații, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18, beneficiază în statul de reședință de:

- (a) prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de instituția de la locul de reședință în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică, ca și când ar fi afiliat la aceasta;
- (b) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică. Cu

toate acestea, după acordul dintre instituția competentă și instituția de la locul de reședință, aceste prestații pot fi furnizate de această din urmă instituție în numele primei instituții, în conformitate cu dispozițiile legislației statului competent.

(2) Dispozițiile alineatului (1) litera (a) se aplică prin analogie membrilor de familie care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent, în măsura în care ei nu au dreptul la aceste prestații în temeiul legislației statului pe al cărui teritoriu își au reședința.

Articolul 20

Lucrătorii frontalieri și membrii familiilor lor. Reguli speciale

Un lucrător frontalier poate obține prestații și pe teritoriul statului competent. Aceste prestații sunt acordate de instituția competentă în conformitate cu legislația statului respectiv, ca și când lucrătorul și-ar avea reședința acolo. Membrii familiei sale pot beneficia de prestații în natură în aceleași condiții; cu toate acestea, beneficiul acestor prestații este condiționat, cu excepția cazurilor urgente, de un acord între statele respective sau între autoritățile competente din acele state sau, în absența acestuia, de autorizarea prealabilă de către instituția competentă.

Articolul 21

Șederea sau transferul domiciliului în statul competent

(1) Un lucrător și membrii familiei sale prevăzuți la articolul 19 care au drept de ședere pe teritoriul statului competent beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile legislației statului respectiv, ca și când și-ar avea reședința în acel stat, chiar dacă au beneficiat deja de prestații pentru același caz de boală sau maternitate anterior șederii. Această dispoziție nu se aplică, cu toate acestea, lucrătorilor frontalieri și membrilor familiilor acestora.

(2) Un lucrător și membrii familiei sale prevăzuți la articolul 19 care își transferă reședința pe teritoriul statului competent beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile legislației statului respectiv, chiar dacă au beneficiat deja de prestații pentru același caz de boală sau de maternitate înainte de transferarea reședinței.

Articolul 22

Șederea în afara statului competent. Întoarcerea sau transferul reședinței într-un alt stat membru pe timpul bolii sau maternității. Necesitatea deplasării într-un alt stat pentru primirea tratamentului adecvat

(1) Un lucrător care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în privința dreptului la prestații, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18 și:

- (a) a cărui stare necesită imediat prestații pe parcursul șederii pe teritoriul unui alt stat membru sau
- (b) care, după ce a dobândit dreptul la prestații plătibile de instituția competentă, este autorizat de respectiva instituție să revină pe teritoriul statului membru în care își are reședința sau să-și transfere reședința pe teritoriul unui alt stat membru sau
- (c) care este autorizat de instituția competentă să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a primi acolo tratamentul adecvat stării sale are dreptul:
 - (i) la prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință în conformitate cu legislația pe care o aplică, ca și când ar fi afiliat la aceasta, durata perioadei pe parcursul căreia se furnizează prestații fiind reglementată, cu toate acestea, de legislația statului competent;
 - (ii) la prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică. Cu toate acestea, după acordul între instituția competentă și instituția de la locul de ședere sau de reședință, aceste prestații pot fi acordate de această din urmă instituție în numele primei instituții, în conformitate cu legislația statului competent.

(2) Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (b) poate fi refuzată numai dacă se stabilește că deplasarea persoanei respective ar prejudicia starea sănătății sale sau primirea de tratament medical.

Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (c) nu poate fi refuzată în cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi asigurat pentru persoana respectivă pe teritoriul statului membru în care își are reședința.

(3) Membrii de familie ai unui lucrător beneficiază de dispozițiile alineatelor (1) și (2) în ceea ce privește prestațiile în natură.

(4) Faptul că un lucrător beneficiază de dispozițiile alineatului (1) nu aduce atingere dreptului la prestații al membrilor familiei sale.

Articolul 23

Calcularea prestațiilor în numerar

(1) Instituția competentă dintr-un stat membru a cărui legislație prevede că, la calcularea prestațiilor în numerar, se ia în considerare salariul mediu stabilește respectivul salariu mediu exclusiv în funcție de salariile înregistrate în perioadele realizate în temeiul legislației menționate.

(2) Instituția competentă dintr-un stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile în numerar se calculează pe baza unui salariu forfetar ia în considerare exclusiv salariul forfetar sau, după caz, media salariilor forfetare corespunzătoare perioadelor realizate în temeiul legislației menționate.

(3) Instituția competentă dintr-un stat membru a cărui legislație prevede că valoarea prestațiilor în numerar variază în funcție de numărul membrilor de familie ia în considerare și membrii de familie ai persoanei respective care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când aceștia și-ar avea reședința pe teritoriul statului competent.

Articolul 24

Prestații în natură substanțiale

(1) În cazul în care dreptul unui lucrător sau al unui membru al familiei sale la o proteză, la o aparatură mare sau la alte prestații substanțiale în natură a fost recunoscut de instituția dintr-un stat membru înainte ca acesta să se asigure la instituția dintr-un alt stat membru, respectivul lucrător beneficiază de aceste prestații pe cheltuiala primei instituții, chiar dacă acestea sunt acordate după ce lucrătorul se asigură la cea de-a doua instituție.

(2) Comisia administrativă întocmește lista prestațiilor cărora li se aplică dispozițiile alineatului (1).

Secțiunea 3

Șomerii și membrii familiilor lor

Articolul 25

(1) Un șomer căruia i se aplică articolul 69 alineatul (1) și articolul 71 alineatul (1) litera (b) punctul (ii) a doua teză și care

îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în legătură cu drepturile la prestații în natură și în numerar, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18, beneficiază, pentru perioada prevăzută la articolul 69 alineatul (1) litera (c), de:

- (a) prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția din statul membru în care el își caută un loc de muncă în conformitate cu legislația celei din urmă instituții, ca și când ar fi asigurat la ea;
- (b) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu legislația pe care o aplică. Cu toate acestea, după acordul dintre instituția competentă și instituția din statul membru în care șomerul caută un loc de muncă, cea de-a doua instituție poate să acorde prestații în numele primei instituții în conformitate cu legislația statului competent. Ajutoarele de șomaj prevăzute la articolul 69 alineatul (1) nu se acordă pe perioada în care se primesc prestații în numerar.

(2) O persoană aflată în șomaj total, căreia i se aplică dispozițiile articolului 71 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) sau litera (b) punctul (ii) prima teză beneficiază de prestații în natură și în numerar în conformitate cu dispozițiile legislației statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința, ca și când ar fi fost supus respectivei legislații pe parcursul ultimei sale încadrări în muncă, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18; costul acestor prestații este suportat de instituția din țara de reședință.

(3) În cazul în care un șomer îndeplinește condițiile impuse de legislația statului membru care trebuie să plătească ajutorul de șomaj pentru acordarea dreptului la prestații în natură, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18, membrii familiei sale beneficiază de aceste prestații, indiferent de statul membru pe al cărui teritoriu își au reședința sau au drept de ședere. Aceste prestații sunt acordate de instituția de la locul de reședință sau de ședere, în conformitate cu legislația pe care aceasta o aplică, în numele instituției competente din statul membru care trebuie să plătească ajutorul de șomaj.

(4) Fără a se aduce atingere dispozițiilor din legislația unui stat membru care permit o prelungire a perioadei în care pot fi acordate prestații de boală, perioada prevăzută la alineatul (1) poate fi prelungită, în cazuri de forță majoră, de către instituția competentă în limitele stabilite de legislația aplicată de respectiva instituție.

Secțiunea 4

Solicitanții de pensii sau de indemnizații și membrii familiilor lor

Articolul 26

Dreptul la prestații în natură în cazul încetării dreptului la prestații de la ultima instituție competentă

(1) Un lucrător, membrii familiei acestuia sau urmașii săi care, în timpul examinării unei cereri de pensie sau de indemnizație, încetează să aibă dreptul la prestații în natură în temeiul legislației ultimului stat membru competent beneficiază, cu toate acestea, de aceste prestații în următoarele condiții: prestațiile în natură sunt acordate în conformitate cu legislația statului membru pe teritoriul căruia își au reședința persoana sau persoanele respective, în măsura în care acestea au dreptul la aceste prestații în temeiul legislației respective sau ar fi avut dreptul la ele în temeiul legislației unui alt stat membru, dacă și-ar fi avut reședința pe teritoriul aceluia stat, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18.

(2) Un solicitant de pensie sau de indemnizație al cărui drept la prestații în natură rezultă din legislația unui stat membru care obligă persoana respectivă să plătească ea însăși cotizațiile pentru asigurarea de sănătate pe durata examinării cererii sale de pensie încetează să aibă dreptul la prestații în natură la sfârșitul celei de-a doua luni pentru care nu a plătit cotizațiile datorate.

(3) Prestațiile în natură acordate în temeiul dispozițiilor alineatului (1) sunt plătite de instituția care a perceput cotizațiile, în aplicarea dispozițiilor alineatului (2); în cazul în care nu există cotizații plătibile în conformitate cu dispozițiile alineatului (2), instituția care trebuie să plătească prestațiile în natură returnează instituției de la locul de reședință, după acordarea pensiei sau indemnizației în temeiul articolului 28, valoarea prestațiilor furnizate.

Secțiunea 5

Titularii pensiilor sau indemnizațiilor și membrii familiilor lor

Articolul 27

Pensii sau indemnizații plătibile în temeiul legislației mai multor state în cazul în care persoanele respective se bucură de dreptul la prestații în natură în țara de reședință

Titularul unei pensii sau indemnizații plătibile în temeiul legislației unui stat membru sau în temeiul a două sau mai multe state membre, care are dreptul la prestații în natură în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința, ținând

seama, după caz, de dispozițiile articolului 18 și ale anexei V, precum și membrii familiei sale, obțin aceste prestații de la instituția de la locul de reședință și pe cheltuiiala acelei instituții, ca și când persoana în cauză ar fi titular al unei pensii sau indemnizații plătitibile numai în conformitate cu legislația celui din urmă stat.

Articolul 28

Pensii sau indemnizații plătitibile în temeiul legislației unuia sau mai multor state, în cazul în care persoanele respective nu se bucură de nici un drept la prestații în natură în țara de reședință

(1) Titularul unei pensii sau indemnizații plătitibile în temeiul legislației unui stat membru sau în temeiul a două sau mai multe state membre, care nu are dreptul la prestații în natură în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința, beneficiază, cu toate acestea, de aceste prestații pentru sine și pentru membrii familiei sale, în măsura în care ar avea dreptul la acestea în temeiul legislației statului membru sau cel puțin a unuia dintre statele membre competente în privința pensiilor, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18 și ale anexei V, dacă acesta și-ar avea reședința pe teritoriul statului în cauză. Prestațiile sunt acordate, în numele instituției prevăzute la alineatul (2), de instituția de la locul de reședință, ca și când persoana în cauză ar fi titularul unei pensii sau indemnizații în temeiul legislației statului pe teritoriul căruia își are reședința și ar avea dreptul la prestații în natură.

(2) În cazurile prevăzute la alineatul (1), costul prestațiilor în natură este suportat de instituția determinată în conformitate cu următoarele reguli:

- (a) în cazul în care titularul are dreptul la prestațiile menționate în temeiul legislației unui singur stat membru, costul este suportat de instituția competentă din acel stat;
- (b) în cazul în care titularul are dreptul la respectivele prestații în temeiul legislațiilor din două sau mai multe state membre, costul acestora este suportat de instituția competentă din statul membru în conformitate cu a cărui legislație titularul a realizat cea mai lungă perioadă de asigurare; dacă aplicarea acestei reguli are drept rezultat responsabilitatea mai multor instituții pentru costul prestațiilor, costul este suportat de instituția la care titularul a fost ultima dată asigurat.

Articolul 29

Reședința membrilor de familie într-un alt stat decât cel în care își are reședința titularul. Transferul reședinței în statul în care își are reședința titularul

(1) Membrii familiei titularului uneia sau mai multor pensii sau indemnizații plătitibile în temeiul legislației unuia sau mai multor

state membre, care își au reședința pe teritoriul unui alt stat decât cel în care își are reședința titularul, beneficiază de prestații în natură, ca și când titularul și-ar avea reședința pe același teritoriu ca și ei, cu condiția ca acesta să aibă dreptul la prestațiile arătate în temeiul legislației unui stat membru. Aceste prestații se plătesc de către instituția de la locul de reședință al membrilor de familie, în conformitate cu dispozițiile legislației aplicate de acea instituție și sunt în sarcina instituției de la locul de reședință al titularului.

(2) Membrii de familie la care se face referire la alineatul (1), care își transferă reședința pe teritoriul statului membru în care își are reședința titularul, beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile legislației aceluși stat, chiar dacă au beneficiat deja de prestații pentru același caz de boală sau de maternitate, înainte de transferul reședinței sale.

Articolul 30

Prestații în natură substanțiale

Dispozițiile articolului 24 se aplică prin analogie titularilor de pensii sau indemnizații.

Articolul 31

Șederea titularului și a membrilor familiei sale într-un alt stat decât statul în care își are reședința

Titularul unei pensii sau al unei rente datorate în temeiul unui stat membru sau în temeiul a două sau mai multor state, care are dreptul la prestații în natură în temeiul legislației unuia dintre aceste state, precum și membrii familiei sale, beneficiază de aceste prestații pe durata șederii pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care își are reședința. Aceste prestații se plătesc de către instituția de la locul de reședință, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică și sunt în sarcina instituției de la locul de reședință al titularului.

Articolul 32

Dispoziții speciale privind responsabilitatea pentru costul prestațiilor acordate foștilor lucrători frontaliери, membrilor familiilor acestora sau urmașilor lor

Costul prestațiilor în natură acordate titularului prevăzut la articolul 27, fost lucrător frontalier, sau urmașul unui lucrător frontalier, precum și membrilor familiei sale în temeiul dispozițiilor articolului 27 sau 31 se împart în mod egal între instituția de la locul de reședință al titularului și instituția la care a fost asigurat ultima dată, în măsura în care a avut calitatea de lucrător frontalier în timpul celor trei luni imediat anterioare datei la care pensia sau indemnizația a devenit plătitibilă sau datei decesului său.

*Articolul 33***Cotizații care trebuie plătite de către titularii pensiilor sau indemnizațiilor**

Instituția care este responsabilă pentru plata unei pensii sau indemnizații și care aparține unui stat membru a cărui legislație prevede rețineri din cotizații care trebuie plătite de titularul unei pensii sau indemnizații pentru acoperirea prestațiilor în natură este autorizată să opereze aceste rețineri, calculate în conformitate cu legislația respectivă, în măsura în care costul prestațiilor în natură, din pensia sau indemnizația datorată în temeiul articolelor 27, 28, 29, 31 și 32 urmează să fie suportat de o instituție din statul membru respectiv.

*Articolul 34***Dispoziție generală**

Dispozițiile articolelor 27 – 33 nu se aplică titularului unei pensii sau indemnizații sau membrilor familiei sale care au dreptul la prestații în natură în temeiul legislației unui stat membru ca rezultat al desfășurării unei activități profesionale. În acest caz, persoana în cauză este considerată, în aplicarea dispozițiilor prezentului capitol, lucrător sau membru al familiei unui lucrător.

Secțiunea 6

Dispoziții diverse*Articolul 35***Regimul aplicabil în cazul în care există mai multe regimuri în țara de reședință sau de ședere. Boli anterioare. Perioada maximă pe parcursul căreia se acordă prestații**

(1) În cazul în care legislația din țara de ședere sau de reședință conține mai multe regimuri de asigurare pentru boală sau maternitate, dispozițiile aplicabile în temeiul articolelor 19, 21 alineatul (1), 22, 25, 26, 28 alineatul (1), 29 alineatul (1) sau 31 sunt cele ale regimului de care aparțin lucrătorii manuali din industria siderurgică. Cu toate acestea, dacă această legislație include un sistem special pentru lucrătorii din mine și unități asimilate, dispozițiile unui astfel de regim se aplică acestei categorii de lucrători și membrilor familiilor acestora, în cazul în care instituția de la locul de ședere sau de reședință căreia i se adresează este competentă pentru aplicarea unui astfel de regim.

(2) Dacă în legislația unui stat membru, acordarea prestațiilor este condiționată de originea bolii, această condiție nu este opozabilă nici lucrătorilor, nici membrilor de familie cărora li se aplică prezentul regulament, indiferent de statul membru pe al cărui teritoriu își au reședința.

(3) În cazul în care legislația unui stat membru stabilește o perioadă maximă pentru acordarea prestațiilor, instituția care aplică această legislație poate, după caz, să ia în considerare perioada pe parcursul căreia au fost deja acordate prestații de către instituția dintr-un alt stat pentru același caz de boală sau de maternitate.

Secțiunea 7

Rambursarea între instituții*Articolul 36*

(1) Fără a se aduce atingere dispozițiilor articolului 32, prestațiile în natură acordate de instituția dintr-un stat membru în numele instituției dintr-un alt stat membru, în temeiul dispozițiilor prezentului capitol, se rambursează integral.

(2) Rambursările prevăzute la alineatul (1) sunt stabilite și efectuate în conformitate cu procedura prevăzută de regulamentul de aplicare menționat la articolul 97, fie la prezentarea unei dovezi privitoare la cheltuielile efective, fie pe baza unor plăți forfetare.

În cel de-al doilea caz, plățile forfetare sunt de așa natură încât suma returnată să fie cât mai apropiată de cheltuielile efectiv realizate.

(3) Două sau mai multe state membre sau autoritățile competente ale acestor state pot prevedea alte moduri de rambursare sau pot renunța la orice rambursare între instituțiile aflate sub jurisdicția lor.

CAPITOLUL 2

INVALIDITATEA

Secțiunea 1

Lucrătorii supuși exclusiv legislațiilor conform cărora valoarea prestațiilor de invaliditate nu depinde de durata perioadelor de asigurare*Articolul 37***Dispoziții generale**

(1) Un lucrător care a fost în mod succesiv sau alternativ supus legislațiilor a două sau mai multe state membre și care a realizat perioade de asigurare exclusiv în temeiul legislațiilor în conformitate cu care suma prestațiilor de invaliditate nu depinde de durata perioadelor de asigurare primește prestații în conformitate cu articolul 39. Prezentul articol nu se referă la

majorările de pensii sau suplimentele de pensie pentru copii acordate în conformitate cu dispozițiile capitolului 8.

(2) Anexa III menționează, pentru fiecare stat membru în cauză, legislațiile în vigoare pe teritoriul acestora, care sunt de tipul prevăzut la alineatul (1).

Articolul 38

Cumulul perioadelor de asigurare

(1) Instituția competentă dintr-un stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea sau redobândirea dreptului la prestații de realizarea perioadelor de asigurare ia în considerare, în măsura necesară, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi vorba despre perioade realizate în temeiul legislației pe care o aplică.

(2) Dacă legislația unui stat membru condiționează acordarea anumitor prestații de realizarea perioadelor de asigurare într-o profesie care face obiectul unui regim special sau, după caz, într-un anumit post, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre sunt luate în considerare în vederea acordării acestor prestații numai dacă au fost realizate în cadrul unui sistem de asigurare corespunzător sau, dacă această condiție nu este îndeplinită, în aceeași profesie sau, după caz, în același post. Dacă, luându-se în considerare perioadele astfel realizate, persoana respectivă nu îndeplinește condițiile necesare pentru a beneficia de prestațiile respective, aceste perioade se iau în calcul pentru acordarea prestațiilor în cadrul regimului general sau, dacă această condiție nu este îndeplinită, în conformitate cu regimul aplicabil muncitorilor sau angajaților, după caz.

Articolul 39

Acordarea prestațiilor

(1) Instituția statului membru a cărui legislație era aplicabilă în momentul în care s-a produs incapacitatea de muncă urmată de invaliditate stabilește, în conformitate cu dispozițiile acestei legislații, dacă persoana respectivă îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea dreptului la prestații, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 38.

(2) O persoană care îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) obține prestațiile exclusiv de la respectiva instituție, în conformitate cu legislația pe care o aplică.

(3) O persoană care nu îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) beneficiază de prestații la care are încă dreptul în temeiul legislației unui alt stat membru, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 38.

(4) Dacă legislația aplicabilă în conformitate cu dispozițiile alineatului (2) sau (3) prevede că valoarea prestațiilor se stabilește luându-se în calcul existența altor membri de familie decât copiii, instituția competentă ia în considerare și membrii de familie ai

persoanei respective care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când ei și-ar avea reședința pe teritoriul statului competent.

Secțiunea 2

Lucrătorii care se supun fie exclusiv legislațiilor în conformitate cu care valoarea prestației de invaliditate depinde de durata perioadelor de asigurare, fie legislațiilor de acest tip și de tipul la care se face referire în secțiunea 1

Articolul 40

Dispoziții generale

(1) Un lucrător care a fost în mod succesiv sau alternativ supus legislațiilor a două sau mai multe state membre, dintre care cel puțin una nu este de tipul prevăzut la articolul 37 alineatul (1), beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile capitolului 3, care se aplică prin analogie, luându-se în considerare dispozițiile alineatului (3).

(2) Cu toate acestea, un lucrător care suferă de incapacitate de muncă urmată de invaliditate în timp ce se supune unei legislații menționate în anexa III beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile articolului 37 alineatul (1) cu două condiții:

- ca el să îndeplinească condițiile impuse de legislația respectivă sau de alte legislații de același tip, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 38, dar fără să fi recurs la perioade de asigurare realizate în temeiul legislațiilor care nu sunt menționate în anexa III,
- ca el să nu îndeplinească condițiile care i-ar da dreptul la prestații în conformitate cu o legislație care nu este cuprinsă în anexa III.

(3) Decizia luată de instituția dintr-un stat membru referitoare la gradul de invaliditate a unui solicitant este obligatorie pentru instituția din oricare alt stat membru, cu condiția ca acea concordanță a condițiilor referitoare la gradul de invaliditate între legislațiile statelor respective să fie confirmată în anexa IV.

Secțiunea 3

Agravarea invalidității

Articolul 41

(1) În cazul agravării unei invalidități pentru care un lucrător beneficiază de prestații în temeiul legislației unui singur stat membru, se aplică următoarele dispoziții:

- (a) dacă persoana în cauză nu a făcut obiectul legislației unui alt stat membru din momentul în care beneficiază de prestații, instituția competentă din primul stat este obligată să acorde prestațiile, luând în considerare agravarea, în conformitate cu legislația pe care o aplică;
- (b) dacă persoana în cauză a făcut obiectul legislației unuia sau mai multor alte state membre de când primește prestații, i se acordă prestații luându-se în considerare agravarea, în conformitate cu dispozițiile articolului 37 alineatul (1) sau articolului 40 alineatul (1) sau (2), după caz;
- (c) dacă valoarea totală a prestației sau a prestațiilor datorate în conformitate cu dispozițiile literei (b) este mai mică decât valoarea prestației de care persoana respectivă beneficia pe cheltuiala instituției care răspundea anterior de plată, această instituție este obligată să-i plătească o sumă suplimentară egală cu diferența dintre cele două sume;
- (d) dacă, în cazul prevăzut la litera (b), instituția competentă pentru incapacitatea inițială este o instituție din Țările de Jos și dacă, în mod cumulativ:
- (i) boala care a cauzat agravarea este identică cu cea care a dat naștere la acordarea prestațiilor în temeiul legislației Țărilor de Jos;
 - (ii) această afecțiune este o boală profesională în sensul legislației statului membru căreia i s-a supus ultima dată persoana în cauză și îi dă dreptul la plata suplimentului prevăzut la articolul 60 alineatul (1) litera (b) și
 - (iii) legislația sau legislațiile cărora li s-a supus persoana respectivă din momentul în care beneficiază de prestații sunt menționate în anexa III,

instituția din Țările de Jos continuă să furnizeze prestația inițială după ce se produce agravarea, iar din prestația datorată în temeiul legislației ultimului stat membru căreia i s-a supus persoana respectivă se scade valoarea prestației din Țările de Jos;

- (e) dacă, în cazul prevăzut la litera (b), persoana respectivă nu are dreptul la prestații pe cheltuiala instituției dintr-un alt stat membru, instituția competentă din primul stat este obligată să acorde prestații, în conformitate cu legislația aceluși stat, ținând seama de agravare și, după caz, de dispozițiile articolului 38.

- (2) În cazul agravării unei invalidități pentru care un lucrător beneficiază de prestații în temeiul legislațiilor a două sau mai multor state, i se acordă prestațiile ținând seama de agravare, în conformitate cu dispozițiile articolului 40 alineatul (1).

Secțiunea 4

Reluarea furnizării prestațiilor după suspendarea sau retragerea lor. Transformarea prestațiilor de invaliditate în prestații pentru limită de vârstă

Articolul 42

Stabilirea instituției responsabile pentru furnizarea de prestații în cazul reluării furnizării indemnizațiilor de invaliditate

- (1) Dacă furnizarea indemnizațiilor urmează să fie reluată după suspendarea lor, această furnizare este asigurată de instituția sau instituțiile care erau răspunzătoare de furnizarea indemnizațiilor în momentul suspendării lor, fără a se aduce atingere articolului 43.

- (2) Dacă, după retragerea indemnizațiilor, starea persoanei în cauză justifică acordarea de noi prestații, acestea se acordă în conformitate cu dispozițiile articolului 37 alineatul (1) sau ale articolului 40 alineatul (1) sau (2), după caz.

Articolul 43

Conversia prestațiilor de invaliditate în prestații pentru limită de vârstă

- (1) Prestațiile de invaliditate se convertesc în prestații pentru limită de vârstă, după caz, în condițiile prevăzute de legislația sau legislațiile în conformitate cu care au fost acordate și în conformitate cu dispozițiile capitolului 3.

- (2) În cazul în care o persoană care primește prestații de invaliditate poate, în temeiul articolului 49, să solicite prestații de limită de vârstă în conformitate cu legislația altor state membre, orice instituție a unui stat membru care răspunde de furnizarea prestațiilor de invaliditate continuă să furnizeze acestei persoane prestațiile de invaliditate la care are dreptul în conformitate cu legislația pe care o aplică până când dispozițiile alineatului (1) devin aplicabile în privința acelei instituții.

- (3) Cu toate acestea, dacă în cazul prevăzut la alineatul (2), prestațiile de invaliditate au fost acordate în conformitate cu dispozițiile articolului 39, instituția care rămâne responsabilă pentru furnizarea acestor indemnizații poate aplica dispozițiile articolului 49 alineatul (1) litera (a), ca și când beneficiarul prestațiilor respective ar îndeplini condițiile impuse de legislația

statului membru respectiv privind acordarea dreptului la prestații pentru limită de vârstă, prin înlocuirea sumei prestațiilor de invaliditate datorate de respectiva instituție cu suma teoretică prevăzută la articolul 46 alineatul (2) litera (a).

CAPITOLUL 3

LIMITA DE VÂRSTĂ ȘI DECESUL (PENSII)

Articolul 44

Dispoziții generale pentru acordarea prestațiilor în cazul în care un lucrător a fost supus legislației a două sau mai multe state membre

(1) Dreptul la prestații al unui lucrător care a fost supus legislației a două sau mai multe state membre sau al urmașilor săi se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol.

(2) Sub rezerva dispozițiilor articolului 49, trebuie să se inițieze operațiunile de acordare a prestațiilor, avându-se în vedere toate legislațiile sub incidența cărora lucrătorul s-a aflat din momentul în care persoana în cauză a depus cererea. Se face excepție de la această regulă în cazul în care persoana respectivă cere în mod expres amânarea acordării prestațiilor pentru limită de vârstă la care ar fi avut dreptul în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre, cu condiția ca perioadele realizate în conformitate cu acea legislație sau acele legislații să nu fie luate în calcul în scopul dobândirii dreptului la prestații într-un alt stat membru.

(3) Prezentul capitol nu se referă nici la majorările sau pensiile suplimentare pentru copii, nici la sau pensiile pentru orfani acordate în temeiul dispozițiilor capitolului 8.

Articolul 45

Luarea în considerare a perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor cărora li s-a supus lucrătorul pentru dobândirea, păstrarea sau redobândirea dreptului la prestații

(1) O instituție a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea sau redobândirea dreptului la prestații de realizarea unor perioade de asigurare ia în considerare, în măsura necesară, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației oricărui stat membru, ca și când acestea ar fi fost realizate în temeiul legislației pe care ea o aplică.

(2) În cazul în care legislația unui stat membru condiționează acordarea anumitor prestații de realizarea perioadelor de asigurare într-o profesie care face obiectul unui regim special sau, după

caz, într-un post specific, perioadele realizate în temeiul legislațiilor altor state membre se iau în considerare pentru acordarea acestor prestații numai dacă sunt realizate în cadrul unui regim corespunzător sau, dacă această condiție nu este îndeplinită, în aceeași profesie sau, după caz, în același loc de muncă. Dacă, luându-se în considerare perioadele astfel realizate, persoana respectivă nu îndeplinește condițiile necesare pentru a beneficia de prestațiile menționate, aceste perioade se iau în calcul pentru acordarea prestațiilor în cadrul regimului general sau, dacă această condiție nu este îndeplinită, în cadrul regimului aplicabil muncitorilor sau angajaților, după caz.

(3) În cazul în care legislația unui stat membru care condiționează acordarea anumitor prestații de faptul că un lucrător trebuie să fie supus legislației sale în momentul materializării riscului nu are cerințe privind durata perioadelor de asigurare nici pentru dobândirea dreptului la prestații, nici pentru calcularea prestațiilor, orice lucrător care nu mai este supus legislației respective este considerat ca fiind încă supus respectivei legislații în momentul materializării riscului, în sensul prezentului capitol, dacă, în acel moment, acesta se află sub incidența legislației unui alt stat membru sau, în cazul în care această condiție nu este îndeplinită, dacă poate revendica dreptul la prestații în temeiul legislației unui alt stat membru. Cu toate acestea, în cazul prevăzut la articolul 48 alineatul (1), această ultimă condiție se consideră satisfăcută.

Articolul 46

Acordarea prestațiilor

(1) Instituția competentă din fiecare din statele membre sub incidența legislației căruia s-a aflat lucrătorul și ale cărei condiții le îndeplinește pentru dobândirea dreptului la prestații, fără să mai fie necesară aplicarea dispozițiilor articolului 45, stabilește, în conformitate cu legislația pe care o aplică, valoarea prestației corespunzătoare duratei totale a perioadelor de asigurare care urmează să fie luate în calcul în temeiul acelei legislații.

Instituția calculează și suma prestației care ar fi obținută prin aplicarea regulilor prevăzute la alineatul (2) literele (a) și (b). Se ia în calcul numai valoarea cea mai mare.

(2) Instituția competentă din fiecare din statele membre sub incidența legislației căruia s-a aflat lucrătorul aplică următoarele reguli, în cazul în care condițiile impuse pentru dobândirea dreptului la prestații sunt îndeplinite numai având în vedere dispozițiile articolului 45:

(a) instituția calculează valoarea teoretică a prestației pe care persoana respectivă ar putea să o pretindă, dacă toate perioadele de asigurare realizate în temeiul legislațiilor statelor membre sub a căror incidență s-a aflat persoana respectivă ar fi fost realizate în statul în cauză și în temeiul legislației aplicate de ea la data acordării prestației. Dacă, în conformitate cu acea legislație, valoarea prestației nu depinde de durata

perioadelor de asigurare, această valoare se consideră ca fiind valoarea teoretică prevăzută la prezenta literă;

Articolul 47

- (b) instituția stabilește apoi valoarea efectivă a prestației pe baza valorii teoretice prevăzute la litera precedentă și a raportului dintre durata perioadelor de asigurare efectuate înainte de materializarea riscului în temeiul legislației aplicate de acea instituție și durata totală a perioadelor de asigurare realizate înainte de materializarea riscului în temeiul legislațiilor tuturor statelor membre respective;
- (c) dacă durata totală a perioadelor de asigurare realizate înainte de materializarea riscului în temeiul legislațiilor tuturor statelor membre respective este mai mare decât perioada maximă cerută de legislația unuia dintre aceste state pentru a beneficia de prestația completă, instituția competentă din acel stat ia în considerare, atunci când aplică dispozițiile prezentului alineat, această perioadă maximă în locul duratei totale a perioadelor realizate; această metodă de calcul nu trebuie să aibă drept rezultat impunerea asupra acelei instituții a costurilor unei prestații mai mari decât prestația integrală prevăzută de legislația pe care o aplică;
- (d) în vederea aplicării regulilor de calcul stabilite în prezentul alineat, procedura de luare în calcul a perioadelor care se suprapun se stabilește în regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97.

(3) Persoana în cauză are dreptul la suma totală a prestațiilor calculate în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2), în limitele celei mai mari dintre valorile teoretice ale prestațiilor calculate în conformitate cu alineatul (2) litera (a).

Dacă valoarea prevăzută în paragraful anterior este depășită, orice instituție care aplică alineatul (1) ajustează prestația cu o valoare corespunzătoare raportului dintre valoarea prestației respective și totalul prestațiilor stabilite în conformitate cu alineatul (1).

(4) Dacă, în cazul pensiilor sau indemnizațiilor de invaliditate, pentru limită de vârstă sau de urmaș, totalul prestațiilor datorate de două sau mai multe state, în aplicarea dispozițiilor unei convenții multilaterale de securitate socială prevăzute la articolul 6 litera (b), este mai mic decât totalul care ar fi datorat de aceste state membre în aplicarea dispozițiilor alineatelor (1) și (3), persoana în cauză beneficiază de dispozițiile prezentului capitol.

Dispoziții suplimentare pentru calcularea prestațiilor

(1) Pentru calcularea valorii teoretice prevăzute la articolul 46 alineatul (2) litera (a), se aplică următoarele reguli:

- (a) instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile sunt calculate pe baza unui salariu mediu, a unei cotizații medii, a unei majorări medii sau a raportului care a existat, pe durata perioadelor de asigurare, între salariul brut al persoanei în cauză și media salariilor brute ale tuturor persoanelor asigurate, cu excepția ucenicilor, stabilește aceste cifre medii sau rapoarte numai pe baza perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislației statului menționat sau a salariului brut primit de persoana respectivă numai pe durata acelor perioade;
- (b) instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile sunt calculate pe baza cuantumului salariilor, cotizațiilor sau majorărilor stabilește salariile, cotizațiile sau majorările care urmează să fie luate în calcul în privința perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre, pe baza mediei salariilor, cotizațiilor sau majorărilor medii înregistrate pentru perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației pe care o aplică;
- (c) instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile sunt calculate pe baza unui salariu sau a unei sume forfetare consideră salariul sau suma care urmează să fie luată în calcul în privința perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre ca fiind egale cu salariul sau cu suma forfetară sau, după caz, cu media salariilor sau a valorilor forfetare corespunzătoare perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislației pe care o aplică;
- (d) instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile sunt calculate, pentru unele perioade, pe baza cuantumului salariilor și, pentru alte perioade, pe baza unui salariu sau a unei sume forfetare, instituția competentă ia în calcul, în privința perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre, salariile sau valorile determinate în conformitate cu dispozițiile de la litera (b) sau (c) sau, după caz, media acestor salarii sau sume; dacă, pentru toate perioadele realizate în temeiul legislației pe care o aplică, prestațiile se calculează pe baza unui salariu sau a unei sume forfetare, instituția competentă consideră salariul care urmează să fie luat în calcul în privința perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre ca

fiind egal cu salariul teoretic corespunzător respectivului salariu sau respectivei sume forfetare.

(2) Regulile legislației unui stat membru privind reevaluarea factorilor care se iau în considerare pentru calcularea prestațiilor se aplică, după caz, factorilor care urmează să fie luați în calcul de instituția competentă a aceluși stat, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1), în privința perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislațiilor altor state membre.

(3) În cazul în care, în temeiul legislației unui stat membru, valoarea prestațiilor este stabilită luându-se în considerare existența membrilor de familie, alții decât copiii, instituția competentă a respectivului stat ia în considerare și membrii de familie ai persoanei respective care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când și-ar avea reședința pe teritoriul statului competent.

Articolul 48

Perioadele de asigurare mai mici de un an

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 46 alineatul (2), dacă durata totală a perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislației unui stat membru nu se ridică la un an și dacă, luându-se în calcul numai acele perioade, nu se dobândește nici un drept la prestații în conformitate cu respectiva legislație, instituția statului respectiv nu este obligată să acorde prestații pentru aceste perioade.

(2) Instituția competentă din fiecare dintre celelalte state membre implicate ia în calcul perioadele prevăzute la alineatul (1), în vederea aplicării dispozițiilor articolului 46 alineatul (2), cu excepția celor de la litera (b).

(3) Dacă efectul aplicării dispozițiilor alineatului (1) ar fi acela de a descărca de obligații toate instituțiile statelor respective, prestațiile se acordă exclusiv în temeiul legislației celui din urmă dintre aceste state ale cărei condiții sunt îndeplinite, ca și când toate perioadele de asigurare realizate și luate în calcul în conformitate cu articolul 45 alineatele (1) și (2) ar fi fost realizate în temeiul legislației aceluși stat.

Articolul 49

Calcularea prestațiilor atunci când persoana în cauză nu îndeplinește simultan condițiile impuse de toate legislațiile sub incidența cărora au fost realizate perioadele de asigurare

(1) Dacă, la un moment dat, persoana respectivă nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea prestațiilor de către toate

legislațiile statelor membre cărora li s-a supus, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 45, dar îndeplinește numai condițiile uneia sau ale mai multora dintre ele, se aplică următoarele dispoziții:

(a) fiecare dintre instituțiile competente care aplică o legislație ale cărei condiții sunt îndeplinite calculează valoarea prestației datorate în conformitate cu dispozițiile articolului 46;

(b) cu toate acestea:

(i) dacă persoana respectivă îndeplinește condițiile a cel puțin două legislații fără să fi recurs la perioade de asigurare realizate în temeiul legislațiilor ale căror condiții nu sunt îndeplinite, aceste perioade nu se iau în calcul în vederea aplicării articolului 46 alineatul (2);

(ii) dacă persoana respectivă îndeplinește numai condițiile unei singure legislații fără să fi recurs la perioade de asigurare realizate în temeiul legislațiilor ale căror condiții nu sunt îndeplinite, valoarea prestației datorate se calculează numai în conformitate cu dispozițiile legislației ale căror condiții sunt îndeplinite, luându-se în calcul numai perioadele realizate în temeiul acelei legislații.

(2) Prestația sau prestațiile acordate în temeiul uneia sau mai multora dintre legislațiile respective, în cazul prevăzut la alineatul (1), este recalculată (sunt recalculate) în mod automat, în conformitate cu articolul 46, în măsura în care condițiile impuse de una sau mai multe dintre celelalte legislații sub incidența cărora s-a aflat persoana respectivă sunt îndeplinite, luându-se în considerare, după caz, dispozițiile articolului 45.

(3) O recalculare se face în mod automat în conformitate cu alineatul (1) și fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 40 alineatul (2), atunci când condițiile impuse de una sau mai multe dintre legislațiile respective nu mai sunt îndeplinite.

Articolul 50

Acordarea unui supliment când totalul prestațiilor datorate în temeiul legislațiilor diferitelor state membre nu se ridică la nivelul minim prevăzut de legislația statului pe al cărui teritoriu își are reședința beneficiarul

Beneficiarului prestațiilor căruia i s-a aplicat prezentul capitol nu i se poate acorda, în statul pe al cărui teritoriu își are reședința și în conformitate cu legislația căruia îi este datorată o prestație, o prestație mai mică decât prestația minimă stabilită de respectiva legislație pentru o perioadă de asigurare egală cu toate perioadele de asigurare luate în calcul pentru acordarea prestațiilor în conformitate cu articolele precedente. Dacă este necesar, instituția

competență din acel stat îi plătește, pe întreaga perioadă în care își are reședința pe teritoriul statului respectiv, un supliment egal cu diferența dintre totalul prestațiilor datorate în temeiul prezentului capitol și valoare prestației minime.

Articolul 51

Reevaluarea și recalcularea prestațiilor

(1) Dacă, din cauza unei creșteri a costului vieții, a unei variații a nivelului salariilor sau a altor cauze de ajustare, prestațiile statelor respective sunt modificate cu un procent fix sau cu o valoare fixă, acest procent sau această valoare trebuie aplicate direct prestațiilor stabilite în conformitate cu articolul 46, fără să mai fie necesară o recalculare în conformitate cu dispozițiile respectivului articol.

(2) Pe de altă parte, dacă metoda de stabilire sau regulile de calculare a prestațiilor trebuie modificate, se face o recalculare în conformitate cu dispozițiile articolului 46.

CAPITOLUL 4

ACCIDENTELE DE MUNCĂ ȘI BOLILE PROFESIONALE

Secțiunea 1

Dreptul la prestații

Articolul 52

Reședința într-un alt stat decât statul competent. Reguli generale

Un lucrător care își are reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul competent, și care este victima unui accident de muncă sau a unei boli profesionale beneficiază în statul de reședință de:

- (a) prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul său de reședință, în conformitate cu legislația pe care o aplică, ca și când ar fi afiliat la aceasta;
- (b) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu legislația pe care o aplică. Cu toate acestea, după acordul dintre instituția competentă și instituția de la locul de reședință, aceste prestații pot fi acordate de cea din urmă instituție în numele celei dintâi, în conformitate cu legislația statului competent.

Articolul 53

Lucrătorii frontalieri. Regulă specială

Un lucrător frontalier poate obține prestații și pe teritoriul statului competent. Aceste prestații sunt acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației acelui stat, ca și când lucrătorul și-ar avea reședința acolo.

Articolul 54

Șederea sau transferul reședinței în statul competent

(1) Un lucrător prevăzut la articolul 52, care are drept de ședere pe teritoriul statului competent, beneficiază de prestații în temeiul legislației acelui stat, chiar dacă acesta a beneficiat deja de prestații anterior șederii sale. Cu toate acestea, această dispoziție nu se aplică lucrătorilor frontalieri.

(2) Un lucrător prevăzut la articolul 52, care își transferă reședința pe teritoriul statului competent, beneficiază de prestații în temeiul legislației acelui stat, chiar dacă acesta a beneficiat deja de prestații înainte de transferul reședinței sale.

Articolul 55

Șederea în afara statului competent. Întoarcerea sau transferul reședinței într-un alt stat membru după suferirea unui accident sau contractarea unei boli profesionale. Necesitatea deplasării într-un alt stat pentru a primi tratament adecvat

(1) Un lucrător care suferă un accident de muncă sau contractează o boală profesională și:

- (a) care are drept de ședere pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent sau
- (b) care, după ce a dobândit dreptul la prestații pe cheltuiiala instituției competente, este autorizat de acea instituție să se întoarcă pe teritoriul statului membru în care își are reședința sau să-și transfere reședința pe teritoriul unui alt stat membru sau
- (c) care este autorizat de instituția competentă să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a primi acolo tratament adecvat stării sale

are dreptul:

- (i) la prestații în natură acordate în numele instituției competente de instituția de la locul de ședere sau de reședință, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică, ca și

când ar fi afiliat la aceasta, perioada de acordare a prestațiilor urmând să fie, cu toate acestea, reglementată de legislația statului competent;

(ii) la prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu legislația pe care o aplică. Cu toate acestea, după acordul dintre instituția competentă și instituția de la locul de ședere sau de reședință, aceste prestații pot fi acordate de cea din urmă instituție în numele celei dintâi instituții, în conformitate cu legislația statului competent.

(2) Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (b) poate fi refuzată numai dacă s-a stabilit că deplasarea persoanei în cauză este de natură să-i compromită starea sănătății sau tratamentul pe care îl primește.

Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (c) nu poate fi refuzată în cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi acordat persoanei respective pe teritoriul statului membru pe care își are reședința.

Articolul 56

Accidente de traseu

Se consideră că un accident de traseu produs pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent s-a produs pe teritoriul statului competent.

Articolul 57

Prestații pentru o boală profesională, în cazul în care persoana în cauză a fost expusă aceluiași risc în mai multe state membre

(1) În cazul în care o persoană care a contractat o boală profesională a desfășurat, în temeiul legislației a două sau mai multe state membre, o activitate care este posibil să fi cauzat acea boală, prestațiile pe care aceasta sau urmașii acesteia le pot pretinde se acordă exclusiv în temeiul legislației ultimului dintre aceste state ale cărei condiții sunt îndeplinite, ținând seama, după caz, de dispozițiile alineatelor (2) și (3).

(2) Dacă, în conformitate cu legislația unui stat membru, acordarea prestațiilor pentru o boală profesională este condiționată de diagnosticarea bolii respective mai întâi pe teritoriul său, se consideră că această condiție este îndeplinită, dacă boala a fost diagnosticată mai întâi pe teritoriul unui alt stat membru.

(3) În cazul pneumoconiozei sclerogene, se aplică următoarele dispoziții:

(a) dacă, în conformitate cu legislația unui stat membru, acordarea prestațiilor pentru o boală profesională este condiționată de diagnosticarea bolii respective într-o limită de timp specifică în urma încetării ultimei activități care poate să fi cauzat această boală, instituția competentă a statului respectiv, atunci când examinează perioada în care s-a desfășurat această activitate, ia în calcul, în măsura necesară, activități de aceeași natură desfășurate în temeiul legislației altor state membre, ca și când ele ar fi fost desfășurate în temeiul legislației celui dintâi stat;

(b) dacă, în conformitate cu legislația unui stat membru, acordarea prestațiilor pentru o boală profesională este condiționată de faptul ca activitatea care este posibil să fi cauzat boala respectivă să fi fost desfășurată pe o anumită perioadă de timp, instituția competentă din acel stat ia în calcul, în măsura necesară, perioadele pe parcursul cărora a fost desfășurată această activitate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi fost desfășurată în temeiul legislației celui dintâi stat;

(c) costul prestațiilor în numerar, inclusiv indemnizațiile, se împarte între instituțiile competente ale statelor membre pe ale căror teritorii persoana respectivă a desfășurat o activitate care ar fi putut cauza boala. Această împărțire se face conform raportului dintre durata perioadelor de asigurare pentru limită de vârstă efectuate în temeiul legislațiilor fiecăruia dintre state și durata totală a perioadelor de asigurare pentru limită de vârstă realizate în cadrul legislațiilor tuturor acestor state la data la care au început prestațiile.

(4) Consiliul stabilește în unanimitate, la propunerea Comisiei, bolile profesionale cărora li se aplică dispozițiile alineatului (3).

Articolul 58

Calcularea prestațiilor în numerar

(1) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că, la calcularea prestațiilor în numerar, se are în vedere un salariu mediu stabilește acest salariu mediu exclusiv în funcție de salariile înregistrate în timpul perioadelor realizate în temeiul respectivei legislații.

(2) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că, la calcularea prestațiilor în numerar, se are în vedere un salariu forfetar are în vedere exclusiv acest salariu forfetar sau, după caz, media salariilor forfetare corespunzătoare perioadelor realizate în temeiul respectivei legislații.

(3) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că suma prestațiilor în numerar variază în funcție de numărul de membri ai familiei ia în calcul și membrii de familie ai persoanei în cauză care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când ei și-ar avea reședința pe teritoriul statului competent.

Articolul 59

Cheltuielile de transport al victimei

(1) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede suportarea cheltuielilor de transport al victimei, fie până la reședința sa, fie până la unitatea spitalicească, a unei persoane care a suferit un accident de muncă sau suferă de o boală profesională suportă aceste cheltuieli până la locul corespunzător de pe teritoriul unui alt stat membru pe care își are reședința persoana respectivă, cu condiția ca acea instituție să fi autorizat în prealabil un astfel de transport, ținând seama pe deplin de motivele care îl justifică. Această autorizare nu este solicitată în cazul unui lucrător frontalier.

(2) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede suportarea cheltuielilor de transport al corpului neînsuflit al victimei până la locul înhumării suportă aceste cheltuieli până la locul corespunzător de pe teritoriul unui alt stat membru în care își avea reședința persoana respectivă în momentul accidentului, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică.

Secțiunea 2

Agravarea unei boli profesionale pentru care s-a acordat prestația

Articolul 60

(1) În cazul agravării unei boli profesionale pentru care un lucrător a beneficiat sau beneficiază de o prestație în temeiul legislației unui stat membru, se aplică următoarele dispoziții:

(a) dacă lucrătorul, din momentul în care beneficiază de prestații, nu a desfășurat, în temeiul legislației unui alt stat membru, o activitate care ar fi putut să-i provoace sau să-i agraveze boala respectivă, instituția competentă a celui dintâi stat membru

este obligată să suporte costul prestațiilor, având în vedere agravarea, în conformitate cu legislația pe care o aplică;

(b) dacă lucrătorul, din momentul în care beneficiază de prestații, a desfășurat o astfel de activitate în temeiul legislației unui alt stat membru, instituția competentă a celui dintâi stat este obligată să suporte costul prestațiilor, fără să ia în considerare agravarea, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică. Instituția competentă din cel de-al doilea stat acordă lucrătorului un supliment, al cărui quantum este egal cu diferența dintre valoarea prestațiilor datorate după agravare și cea a prestațiilor care ar fi fost datorate înainte de agravare, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică, dacă boala respectivă s-ar fi produs sub incidența legislației aceluși stat;

(c) dacă, în cazul prevăzut la litera (b), un lucrător care suferă de pneumoconioză sclerogenă sau de o boală care este stabilită în aplicarea dispozițiilor articolului 57 alineatul (4) nu are dreptul la prestații în temeiul legislației celui de-al doilea stat, instituția competentă a celui dintâi stat este obligată să furnizeze prestații, luând în considerare agravarea, în temeiul legislației pe care o aplică. Cu toate acestea, instituția competentă a celui de-al doilea stat suportă costul diferenței dintre valoarea prestațiilor în numerar, inclusiv a indemnizațiilor, datorate de instituția competentă a celui dintâi stat, luând în considerare agravarea și valoarea prestațiilor corespunzătoare care erau datorate înainte de agravare.

(2) În cazul agravării unei boli profesionale care a determinat aplicarea dispozițiilor articolului 57 alineatul (3) litera (c), se aplică următoarele dispoziții:

(a) instituția competentă care a acordat prestațiile în temeiul dispozițiilor articolului 57 alineatul (1) este obligată să furnizeze prestații în conformitate cu legislația pe care o aplică, luând în considerare agravarea;

(b) costul prestațiilor în numerar, inclusiv al indemnizațiilor, continuă să fie împărțit între instituțiile care au suportat împreună costurile prestațiilor anterioare în conformitate cu articolul 57 alineatul (3) litera (c). Cu toate acestea, în cazul în care victima a desfășurat din nou o activitate care i-ar putea cauza sau agrava boala profesională respectivă, fie în temeiul legislației unuia dintre statele membre în care aceasta a desfășurat deja o activitate de aceeași natură, fie în temeiul legislației unui alt stat membru, instituția competentă a statului respectiv suportă costul diferenței dintre valoarea prestațiilor datorate, luând în considerare agravarea, și valoarea prestațiilor datorate înainte de agravare.

Secțiunea 3

Dispoziții diverse*Articolul 61***Reguli pentru luarea în considerare a caracteristicilor anumitor legislații**

(1) Dacă nu există nici o asigurare împotriva accidentelor de muncă sau bolilor profesionale pe teritoriul statului membru în care se găsește lucrătorul sau dacă această asigurare există, dar nu există nici o instituție responsabilă pentru acordarea prestațiilor în natură, prestațiile respective sunt acordate de instituția de la locul de ședere sau de reședință care răspunde de acordarea prestațiilor în natură în cazuri de boală.

(2) În cazul în care legislația statului competent condiționează prestațiile în natură complet gratuite de utilizarea unui serviciu medical organizat de angajator, se consideră că prestațiile în natură acordate în cazurile menționate la articolele 52 și 55 alineatul (1) au fost acordate de un astfel de serviciu medical.

(3) În cazul în care legislația statului competent include un regim care prevede obligațiile angajatorului, se consideră că prestațiile în natură acordate în cazurile prevăzute la articolele 52 și 55 alineatul (1) au fost acordate la solicitarea instituției competente.

(4) În cazul în care regimul din statul competent privind compensațiile acordate pentru accidente de muncă nu are caracter de asigurare obligatorie, acordarea prestațiilor în natură se face în mod direct de către angajator sau de către asigurătorul implicat.

(5) În cazul în care legislația unui stat membru prevede în mod explicit sau implicit că accidentele de muncă sau bolile profesionale care s-au produs sau care au fost înregistrate anterior sunt luate în considerare pentru evaluarea gradului de incapacitate, instituția competentă a aceluia stat ia în considerare și accidentele de muncă sau bolile profesionale care s-au produs sau au fost înregistrate anterior în temeiul legislației unui alt stat membru, ca și cum ele s-ar fi produs sau ar fi fost înregistrate în temeiul legislației pe care o aplică.

*Articolul 62***Regimul aplicabil în cazul în care există mai multe regimuri în țara de reședință sau de ședere. Durata maximă a acestor prestații**

(1) Dacă legislația țării de ședere sau de reședință include mai multe regimuri de asigurare, dispozițiile aplicabile lucrătorilor

prevăzuți la articolul 52 sau la articolul 55 alineatul (1) sunt cele ale regimului de care aparțin lucrătorii manuali din industria siderurgică. Cu toate acestea, dacă legislația menționată include un regim special pentru lucrătorii din mine și unități asimilate, dispozițiile regimului respectiv se aplică acelei categorii de lucrători în cazul în care instituția de la locul de ședere sau de reședință căreia i se adresează este competentă să aplice regimul respectiv.

(2) Dacă legislația unui stat membru stabilește o perioadă maximă pentru acordarea prestațiilor, instituția care aplică această legislație poate să ia în considerare orice perioadă pe parcursul căreia prestațiile au fost deja acordate de instituția unui alt stat membru.

Secțiunea 4

Rambursări între instituții*Articolul 63*

(1) Instituția competentă este obligată să ramburseze valoarea prestațiilor în natură acordate în numele său în temeiul dispozițiilor articolelor 52 și 55 alineatul (1).

(2) Rambursările prevăzute la alineatul (1) se stabilesc și se efectuează în conformitate cu modalitățile prevăzute de regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97, la prezentarea dovezii cheltuielilor efectiv realizate.

(3) Două sau mai multe state membre sau autoritățile competente din aceste state pot prevedea alte metode de rambursare sau pot renunța la orice rambursare între instituțiile care intră sub jurisdicția lor.

CAPITOLUL 5

AJUTOARELE DE DECES*Articolul 64***Cumularea perioadelor de asigurare**

Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea și redobândirea dreptului la ajutoare de deces de realizarea perioadelor de asigurare ia în calcul, în măsura necesară, perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi fost realizate în temeiul legislației pe care o aplică.

Articolul 65

Dreptul la ajutor în cazul decesului sau în cazul în care beneficiarul își are reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent

(1) În cazul în care un lucrător, titularul sau solicitantul unei pensii sau indemnizații sau un membru al familiei sale decedează pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent, se consideră că decesul s-a produs pe teritoriul statului competent.

(2) Instituția competentă este obligată să acorde ajutoare de deces plătitibile în temeiul legislației pe care o aplică, chiar dacă beneficiarul își are reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică și în cazurile în care decesul este rezultatul unui accident la locul de muncă sau al unei boli profesionale.

Articolul 66

Acordarea prestațiilor în cazul decesului titularului unei pensii sau indemnizații care și-a avut reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât cel a cărui instituție era răspunzătoare pentru plata prestațiilor în natură

În cazul decesului titularului unei pensii sau indemnizații datorate în temeiul legislației unui stat membru sau al legislațiilor a două sau mai multe state membre, în cazul în care titularul își avea reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât cel a cărui instituție era răspunzătoare pentru plata prestațiilor în natură în temeiul dispozițiilor articolului 28, ajutoarele de deces care trebuie plătite în temeiul legislației aplicate de acea instituție se acordă de respectiva instituție pe propria sa cheltuială, ca și cum, în momentul decesului, titularul și-ar fi avut reședința pe teritoriul statului membru al respectivei instituții.

Dispozițiile paragrafului anterior se aplică, prin analogie, membrilor familiei titularului unei pensii sau indemnizații.

prestații de realizarea unor perioade de asigurare ia în calcul, în măsura necesară, perioadele de asigurare sau de încadrare în muncă realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi vorba despre perioade realizate în temeiul legislației pe care o aplică, cu condiția, cu toate acestea, ca perioadele de încadrare în muncă să fi fost considerate perioade de asigurare, dacă ar fi fost realizate în temeiul legislației respective.

(2) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea și redobândirea dreptului la prestații de realizarea unor perioade de încadrare în muncă ia în calcul, în măsura necesară, perioadele de asigurare sau de încadrare în muncă realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și când ar fi vorba despre perioade de activitate realizate în temeiul legislației pe care o aplică.

(3) Cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 71 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii), aplicarea dispozițiilor alineatelor (1) și (2) este condiționată de faptul ca persoana respectivă să fi realizat în ultimul timp:

— în cazul alineatului (1), perioade de asigurare,

— în cazul alineatului (2), perioade de încadrare în muncă,

în conformitate cu dispozițiile legislației în temeiul căreia se solicită prestațiile.

(4) În cazul în care perioada de acordare a prestației depinde de durata perioadelor de asigurare sau de încadrare în muncă, se aplică, după caz, dispozițiile alineatului (1) sau (2).

Articolul 68

Calcularea prestațiilor

(1) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că prestațiile se calculează pe baza cuantumului salariului anterior iau în calcul exclusiv salariul primit de persoana respectivă la ultimul său loc de muncă pe teritoriul aceluși stat. Cu toate acestea, dacă persoana respectivă a avut ultimul loc de muncă pe acel teritoriu pe o perioadă mai mică de patru săptămâni, prestațiile se calculează pe baza salariului obișnuit corespunzător, la locul de reședință sau de ședere al șomerului respectiv, unui loc de muncă echivalent sau analog cu ultimul său loc de muncă de pe teritoriul unui alt stat membru.

(2) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație prevede că valoarea prestațiilor variază în funcție de numărul membrilor de familie ia în calcul și membrii de familie ai persoanei

CAPITOLUL 6

ȘOMAJUL

Secțiunea 1

Dispoziții comune

Articolul 67

Cumularea perioadelor de asigurare sau de încadrare în muncă

(1) Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea, păstrarea și redobândirea dreptului la

în cauză care au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când și-ar avea reședința pe teritoriul statului competent. Această dispoziție nu se aplică dacă, în țara de reședință a membrilor de familie, o altă persoană are dreptul la ajutor de șomaj pentru calcularea căruia sunt luați în calcul membrii de familie.

Secțiunea 2

Șomeri care se deplasează într-un alt stat membru decât statul competent

Articolul 69

Condiții și limite pentru păstrarea dreptului la prestații

(1) Un lucrător aflat în șomaj total care îndeplinește condițiile impuse de legislația unui stat membru privind dreptul la prestații și se deplasează în unul sau mai multe alte state membre pentru a căuta un loc de muncă își păstrează dreptul la prestațiile respective în condițiile și în limitele indicate mai jos:

- (a) înainte de plecare, acesta trebuie să se fi înregistrat ca persoană care caută un loc de muncă la serviciile de ocupare a forței de muncă din statul competent și să fi rămas la dispoziția serviciilor de ocupare a forței de muncă timp de cel puțin patru săptămâni după ce a devenit șomer. Cu toate acestea, serviciile sau instituțiile competente pot autoriza plecarea sa înainte de expirarea acestui termen;
- (b) acesta trebuie să se înregistreze ca persoană care caută un loc de muncă la serviciile de ocupare a forței de muncă din fiecare dintre statele membre în care se deplasează și să se supună procedurilor de control efectuate acolo. Această condiție este considerată îndeplinită pentru perioada anterioară înregistrării, dacă persoana respectivă s-a înregistrat în termen de șapte zile de la data la care a încetat să fie la dispoziția serviciilor de ocupare a forței de muncă ale statului din care a plecat. În cazuri excepționale, această perioadă poate fi prelungită de către serviciile sau instituțiile competente;
- (c) dreptul la prestații continuă să existe pe o perioadă maximă de trei luni de la data la care persoana respectivă a încetat să se mai afle la dispoziția serviciilor de ocupare a forței de muncă ale statului din care a plecat, cu condiția ca durata totală a prestațiilor să nu depășească durata perioadei prestațiilor la care avea dreptul în temeiul legislației aceluși stat. În plus, în cazul unui lucrător sezonier această durată este limitată la perioada rămasă până la sfârșitul sezonului pentru care a fost angajat.

(2) Dacă persoana în cauză revine în statul competent înainte de expirarea perioadei în timpul căreia are dreptul la prestații în temeiul dispozițiilor alineatului (1) litera (c), aceasta continuă să aibă dreptul la prestații conform legislației aceluși stat; ea pierde în întregime dreptul la prestații în temeiul legislației statului competent, dacă nu revine acolo înainte de expirarea acelei perioade. În cazuri excepționale, acest termen poate fi prelungit de serviciile sau instituțiile competente.

(3) Dispozițiile alineatului (1) pot fi invocate numai o singură dată între două perioade de încadrare în muncă.

(4) Dacă statul competent este Belgia, un șomer care revine în acest stat după expirarea termenului de trei luni stabilit la alineatul (1) litera (c) se recalifică pentru prestații în acea țară numai dacă a fost angajat acolo timp de cel puțin trei luni.

Articolul 70

Acordarea prestațiilor și rambursările

(1) În cazurile prevăzute la articolul 69 alineatul (1), prestațiile se acordă de instituția fiecăruia dintre statele în care se deplasează un șomer pentru a căuta un loc de muncă.

Instituția competentă din statul membru a cărui legislație i s-a aplicat unui lucrător în timpul ultimului său loc de muncă este obligată să ramburseze valoarea acestor prestații.

(2) Rambursările prevăzute la alineatul (1) sunt stabilite și efectuate în conformitate cu modalitățile prevăzute de regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97, fie la prezentarea dovezii cheltuielilor efective, fie pe baza unor plăți forfetare.

(3) Două sau mai multe state membre sau autoritățile competente ale acestor state pot prevedea alte metode de rambursare sau de plată sau pot renunța la orice rambursare între instituțiile care se află sub jurisdicția lor.

Secțiunea 3

Șomeri care, în perioada ultimului loc de muncă, rezidau într-un alt stat membru decât statul competent

Articolul 71

(1) Un șomer care, în perioada ultimei încadrări în muncă, și-a avut reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent beneficiază de prestații în conformitate cu dispozițiile următoare:

(a) (i) un lucrător frontalier care se află în șomaj parțial sau accidental la întreprinderea care îl încadrează beneficiază de prestații în conformitate cu legislația statului competent, ca și când și-ar fi avut reședința pe teritoriul aceluiași stat; aceste prestații sunt acordate de instituția competentă;

(ii) un lucrător frontalier aflat în șomaj total beneficiază de prestații în conformitate cu legislația statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința, ca și când ar fi fost supus legislației respective pe perioada ultimei încadrări în muncă; instituția de la locul de reședință acordă aceste prestații pe propria sa cheltuială;

(b) (i) un lucrător, altul decât un lucrător frontalier care se află în șomaj parțial, accidental sau total și care rămâne la dispoziția angajatorului său sau a serviciilor de ocupare a forței de muncă de pe teritoriul statului competent, beneficiază de prestații în temeiul legislației statului respectiv, ca și când și-ar avea reședința pe teritoriul acestuia; aceste prestații sunt acordate de instituția competentă;

(ii) un lucrător, altul decât un lucrător frontalier care se află în șomaj total și se pune la dispoziția serviciilor de ocupare a forței de muncă de pe teritoriul statului membru în care își are reședința sau care revine pe acest teritoriu beneficiază de prestații în conformitate cu legislația aceluiași stat, ca și când ar fi fost angajat acolo; aceste prestații sunt acordate de instituția de la locul de reședință pe cheltuiala proprie. Cu toate acestea, dacă un astfel de lucrător a dobândit dreptul la prestații pe cheltuiala instituției competente a statului membru sub incidența legislației căruia s-a aflat ultima dată, acesta beneficiază de prestații în temeiul dispozițiilor articolului 69. Beneficierea de prestații în temeiul legislației statului în care își are reședința se suspendă pentru oricare perioadă pe parcursul căreia șomerul poate, în temeiul articolului 69, să pretindă prestații în temeiul legislației sub incidența căreia s-a aflat ultima dată.

(2) Un șomer nu poate solicita prestații în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința atât timp cât are dreptul la prestații în temeiul alineatului (1) litera (a) punctul (i) sau litera (b) punctul (i).

CAPITOLUL 7

PRESTAȚII ȘI ALOCAȚII FAMILIALE PENTRU LUCRĂTORI ȘI ȘOMERI

Secțiunea 1

Dispoziții comune

Articolul 72

Cumularea perioadelor de încadrare în muncă

Instituția competentă a unui stat membru a cărui legislație condiționează dobândirea dreptului la prestații de realizarea unor perioade de încadrare în muncă ia în considerare în acest scop, în măsura necesară, perioadele de încadrare în muncă realizate pe teritoriul oricărui alt stat membru, ca și când ar fi vorba despre perioade realizate în conformitate cu legislația pe care o aplică.

Secțiunea 2

Lucrătorii și șomerii ai căror membri de familie își au reședința într-un alt stat membru decât statul competent

Articolul 73

Lucrătorii

(1) Un lucrător care face obiectul legislației unui stat membru, altul decât Franța, are dreptul la prestații familiale prevăzute de legislația primului stat pentru membrii de familie care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când și-ar avea reședința pe teritoriul primului stat.

(2) Un lucrător care face obiectul legislației franceze are dreptul, pentru membrii familiei sale care își au reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât Franța, la alocații familiale prevăzute de legislația acestui stat membru; lucrătorul trebuie să îndeplinească condițiile referitoare la încadrarea în muncă pe care se bazează dobândirea dreptului la aceste prestații în legislația franceză.

(3) Cu toate acestea, un lucrător care face obiectul legislației franceze în aplicarea dispozițiilor articolului 14 alineatul (1) litera (a) are dreptul la prestațiile familiale prevăzute de legislația franceză și definite în anexa V pentru membrii familiei sale care îl însoțesc pe teritoriul statului membru în care este detașat.

Articolul 74

Șomerii

(1) Un șomer care beneficiază de prestații de șomaj în temeiul legislației unui stat membru, altul decât Franța, are dreptul la prestațiile familiale prevăzute de legislația primului stat membru pentru membrii familiei sale care își au reședința pe teritoriul unui alt stat membru, ca și când și-ar avea reședința pe teritoriul primului stat.

(2) Un șomer care beneficiază de ajutor de șomaj în temeiul legislației franceze are dreptul, pentru membrii familiei sale care își au reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât Franța, la alocațiile familiale prevăzute de legislația statului pe al cărui teritoriu își au reședința acei membri ai familiei.

Articolul 75

Acordarea prestațiilor și rambursările

(1) (a) Prestațiile familiale se acordă, în cazurile prevăzute la articolul 73 alineatele (1) și (3), de către instituția competentă a statului sub incidența legislației căruia se află lucrătorul și, în cazul prevăzut la articolul 74 alineatul (1), de către instituția competentă a statului în temeiul legislației căruia șomerul beneficiază de ajutorul de șomaj. Ele se acordă, în conformitate cu dispozițiile aplicate de aceste instituții, indiferent dacă persoana fizică sau juridică căreia îi trebuie plătite aceste prestații își are reședința sau are drept de ședere pe teritoriul statului competent sau pe cel al unui alt stat membru;

(b) cu toate acestea, dacă prestațiile familiale nu sunt utilizate pentru întreținerea membrilor de familie de către persoana căreia ar trebui să-i fie acordate, instituția competentă acordă prestațiile menționate, acordând aceste prestații persoanei fizice sau juridice care întreține efectiv membrii familiei, la solicitarea și prin intermediul instituției de la locul lor de reședință sau a instituției desemnate sau organismului stabilit în acest scop de către autoritatea competentă din țara lor de reședință;

(c) două sau mai multe state membre pot conveni, în conformitate cu articolul 8, ca instituția competentă să acorde prestațiile familiale datorate în temeiul legislației unuia sau mai multora dintre acele state persoanei fizice sau juridice care întreține efectiv membrii familiei, direct sau prin intermediul instituției de la locul lor de reședință.

(2) (a) Alocațiile familiale se acordă, în cazurile prevăzute la articolele 73 alineatul (2) și 74 alineatul (2), de către instituția de la locul de reședință al membrilor familiei, în conformitate cu legislația aplicată de respectiva instituție;

(b) cu toate acestea, dacă, în aplicarea legislației respective, alocațiile trebuie acordate lucrătorului, instituția menționată la litera precedentă plătește aceste alocații persoanei fizice sau juridice care întreține efectiv membrii de familie la locul lor de reședință sau, după caz, direct membrilor de familie;

(c) instituția competentă rambursează suma integrală a alocațiilor acordate în conformitate cu dispozițiile de la literele precedente. Rambursările sunt stabilite și se efectuează în conformitate cu modalitățile prevăzute de regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97.

Articolul 76

Reguli de prioritate în cazul cumulului drepturilor la prestații sau alocații familiale în temeiul dispozițiilor articolelor 73 și 74 din motivul desfășurării unei activități profesionale în țara de reședință a membrilor de familie

Dreptul la prestații sau alocații familiale datorate în temeiul articolelor 73 și 74 se suspendă dacă, din cauza desfășurării unei activități profesionale, trebuie plătite, de asemenea, prestații sau alocații familiale și în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu își au reședința membrii de familie.

CAPITOLUL 8

PRESTAȚII PENTRU COPIII AFLAȚI ÎN ÎNTREȚINEREA TITULARILOR UNOR PENSII SAU INDEMNIZAȚII ȘI PENTRU ORFANI

Articolul 77

Copiii aflați în întreținerea titularilor unor pensii sau indemnizații

(1) Termenul „prestații”, în sensul prezentului articol, înseamnă alocații familiale prevăzute pentru titularii unei pensii sau indemnizații pentru limită de vârstă, de invaliditate, pentru un accident de muncă sau o boală profesională, precum și majorări sau suplimentări ale acestor pensii sau indemnizații pentru copiii acestor titulari, cu excepția suplimentelor acordate în temeiul asigurărilor împotriva accidentelor de muncă și bolilor profesionale.

(2) Prestațiile se acordă în conformitate cu regulile următoare, indiferent de statul membru pe al cărui teritoriu își are reședința titularul pensiilor sau indemnizațiilor sau copiii lui:

- (a) titularului unei pensii sau indemnizații acordate în temeiul legislației unui singur stat membru, în conformitate cu legislația statului membru responsabil pentru pensie sau indemnizație;
- (b) titularului unor pensii sau indemnizații în temeiul legislației mai multor state membre:
- (i) în conformitate cu legislația aceluia dintre aceste state pe teritoriul căruia își are reședința, dacă dreptul la una dintre prestațiile prevăzute la alineatul (1) este dobândit în temeiul legislației aceluia stat, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 79 alineatul (1) litera (a) sau
- (ii) în celelalte cazuri, în conformitate cu aceea dintre legislațiile acestor state în temeiul căreia persoana în cauză a realizat cea mai îndelungată perioadă de asigurare, cu condiția ca, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 79 alineatul (1) litera (a), un drept la una dintre prestațiile menționate la punctul (i) să fi fost dobândit în temeiul legislației respective; dacă nici un drept la prestații nu este dobândit în temeiul acelei legislații, condițiile pentru dobândirea unui astfel de drept în temeiul legislațiilor celorlalte state respective sunt examinate în ordinea descrescătoare a duratei perioadelor de asigurare realizate în temeiul legislației acelor state.
- (i) în conformitate cu legislația statului membru pe al cărui teritoriu își are reședința orfanul, cu condiția ca, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 79 alineatul (1) litera (a), un drept la una dintre prestațiile menționate la alineatul (1) să fie dobândit în temeiul legislației aceluia stat sau
- (ii) în celelalte cazuri, în conformitate cu aceea dintre legislațiile statelor membre în temeiul căreia lucrătorul defunct a realizat cea mai lungă perioadă de asigurare, cu condiția ca, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 79 alineatul (1) litera (a), dreptul la una dintre prestațiile menționate la alineatul (1) să fi fost dobândit în temeiul legislației aceluia stat; dacă nici un drept nu este dobândit în temeiul acestei legislații, condițiile pentru dobândirea unui astfel de drept sunt analizate în lumina legislațiilor celorlalte state respective, în ordinea descrescătoare a duratei perioadelor de asigurare realizate sub imperiul legislației acestor state.

Cu toate acestea, legislația statului membru aplicabilă în privința acordării prestațiilor prevăzute la articolul 77 pentru copiii titularului unei pensii sau indemnizații rămâne aplicabilă după decesul titularului menționat în privința acordării prestațiilor către orfanii săi.

Articolul 79

Articolul 78

Orfanii

(1) Termenul „prestații” în sensul prezentului articol înseamnă alocații familiale și, după caz, alocații suplimentare sau speciale pentru orfani, precum și pensiile sau indemnizațiile pentru orfani, cu excepția indemnizațiilor pentru orfani acordate în temeiul asigurărilor împotriva accidentelor de muncă și bolilor profesionale.

(2) Prestațiile pentru orfani se acordă în conformitate cu următoarele reguli, indiferent de statul membru pe teritoriul căruia își are reședința sau, după caz, sediul orfanului ori persoana fizică sau juridică în întreținerea căreia se află:

- (a) pentru orfanul unui lucrător defunct care a făcut obiectul legislației unui singur stat membru, în conformitate cu legislația aceluia stat;
- (b) pentru orfanul unui lucrător defunct care a făcut obiectul legislației mai multor state membre:

Dispoziții comune privind prestațiile pentru copiii aflați în întreținerea titularilor de pensii sau indemnizații și pentru orfani

(1) Prestațiile, în sensul articolelor 77 și 78, se acordă, în conformitate cu legislația stabilită prin aplicarea dispozițiilor respective articole, de către instituția responsabilă pentru aplicarea acestei legislații și pe cheltuielile ei, ca și când titularul pensiilor sau indemnizațiilor sau lucrătorul defunct s-ar fi aflat numai sub incidența legislației statului competent.

Cu toate acestea:

- (a) dacă legislația prevede că dobândirea, păstrarea sau redobândirea dreptului la prestații depinde de durata perioadelor de asigurare sau de încadrare în muncă, aceste durate se stabilesc ținându-se seama, după caz, de dispozițiile articolului 45 sau ale articolului 72;
- (b) dacă această legislație prevede că valoarea prestațiilor se calculează în funcție de valoarea pensiei sau depinde de durata perioadelor de asigurare, valoarea acestor prestații se calculează în funcție de valoarea teoretică stabilită în conformitate cu dispozițiile articolului 46 alineatul (2).

(2) În cazul în care efectul aplicării regulii stabilite la articolul 77 alineatul (2) litera (b) punctul (ii) și la articolul 78 alineatul (2) litera (b) punctul (ii) ar fi acela ca mai multe state să fie responsabile, durata perioadelor de asigurare fiind egală, prestațiile în sensul articolului 77 sau al articolului 78, după caz, se acordă în conformitate cu legislația statului membru sub incidența căreia s-a aflat ultima dată lucrătorul.

(3) Dreptul la prestațiile datorate în temeiul alineatului (2) și al articolelor 77 și 78 se suspendă în cazul în care copiii dobândesc dreptul la prestații sau alocații familiale în temeiul legislației unui stat membru pentru desfășurarea unei activități profesionale. În acest caz, persoanele respective sunt considerate ca membri ai familiei unui lucrător.

TITLUL IV

COMISIA ADMINISTRATIVĂ PENTRU SECURITATEA SOCIALĂ A LUCRĂTORILOR MIGRANȚI

Articolul 80

Componența și funcționarea

(1) Comisia administrativă pentru securitatea socială a lucrătorilor migranți (denumită în continuare „Comisia administrativă”), constituită pe lângă Comisia Comunităților Europene, este compusă dintr-un reprezentant al guvernului fiecărui stat membru, asistat, după caz, de consilieri tehnici. La ședințele Comisiei administrative participă un reprezentant al Comisiei Comunităților Europene, în calitate de consultant.

(2) Comisia administrativă beneficiază de asistența tehnică a Biroului Internațional al Muncii, în cadrul acordurilor încheiate în acest scop între Comunitatea Economică Europeană și Organizația Internațională a Muncii.

(3) Statutul Comisiei administrative se stabilește de comun acord de către membri.

Deciziile privind problemele de interpretare prevăzute la articolul 81 litera (a) se iau numai în unanimitate. Acestea trebuie să fie făcute publice în mod corespunzător.

(4) Secretariatul Comisiei administrative este asigurat de serviciile Comisiei Comunităților Europene.

Articolul 81

Sarcinile Comisiei administrative

Comisia administrativă are următoarele îndatoriri:

- (a) să se ocupe de toate problemele administrative sau de interpretare rezultate din prezentul regulament și din regulamentele ulterioare sau din orice acord sau înțelegere încheiată în temeiul acestora, fără a aduce atingere dreptului autorităților, instituțiilor și persoanelor în cauză de a recurge la procedurile și la jurisdicțiile prevăzute de legislațiile statelor membre, de prezentul regulament sau de tratat;
- (b) să realizeze toate traducerile documentelor legate de aplicarea prezentului regulament la solicitarea autorităților, instituțiilor și jurisdicțiilor competente din statele membre, în special traducerea revendicărilor înaintate de persoanele care pot avea dreptul la prestații în temeiul prezentului regulament;
- (c) să promoveze și să dezvolte cooperarea dintre statele membre în domeniul securității sociale, în special în ceea ce privește măsurile sociale și de sănătate de interes comun;
- (d) să promoveze și să dezvolte cooperarea dintre statele membre, ținând seama de evoluția tehnicilor de gestionare administrativă, pentru a urgenta acordarea prestațiilor, în special a celor datorate pentru invaliditate, limită de vârstă și deces (pensii) în aplicarea prezentului regulament;
- (e) să asambleze factorii care urmează să fie luați în considerare pentru realizarea situațiilor contabile legate de costurile care urmează să fie suportate de instituțiile statelor membre în conformitate cu prezentul regulament și să adopte situația contabilă anuală dintre aceste instituții;
- (f) să îndeplinească orice altă funcție care ține de competența sa în temeiul dispozițiilor prezentului regulament și ale regulamentelor ulterioare sau ale oricărui acord sau înțelegere încheiată în conformitate cu acestea;
- (g) să înainteze propuneri Comisiei Comunităților Economice Europene în vederea elaborării regulamentelor ulterioare și a revizuirii prezentului regulament și a regulamentelor ulterioare.

TITLUL V

COMITETUL CONSULTATIV PENTRU SECURITATEA SOCIALĂ A LUCRĂTORILOR MIGRANȚI

Articolul 82

Constituirea, componența și funcționarea

(1) Se constituie un Comitet consultativ pentru securitatea socială a lucrătorilor migranți (denumit în continuare „Comitetul consultativ”), compus din treizeci și șase de membri, incluzând, pentru fiecare stat membru:

- (a) doi reprezentanți ai guvernului, dintre care cel puțin unul trebuie să fie membru al Comisiei administrative;
- (b) doi reprezentanți ai sindicatelor;
- (c) doi reprezentanți ai organizațiilor patronale.

Pentru fiecare dintre categoriile prevăzute anterior, se numește un membru supleant pentru fiecare stat membru.

(2) Membrii Comitetului consultativ și supleanții lor sunt numiți de Consiliu care se străduiește, în ceea ce-i privește pe reprezentanții sindicatelor și ai organizațiilor patronale, să realizeze o reprezentare adecvată în comitet a diferitelor sectoare interesate.

Lista membrilor și a supleanților se publică de către Consiliu în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(3) Mandatul membrilor și supleanților este de doi ani. Acesta poate fi reînnoit. La expirarea mandatului, membrii și supleanții rămân în funcție până când sunt înlocuiți sau până când mandatul lor este reînnoit.

(4) Comitetul consultativ este prezidat de un membru al Comisiei sau de reprezentantul său. Președintele nu participă la vot.

(5) Comitetul consultativ se întrunește cel puțin o dată pe an. El este convocat de președintele său, fie din proprie inițiativă, fie pe baza unei cereri scrise adresate acestuia de cel puțin o treime din

membri. Această cerere trebuie să includă propuneri concrete referitoare la ordinea de zi.

(6) La propunerea președintelui său, Comitetul consultativ poate decide, cu titlu excepțional, să audieze orice persoane sau reprezentanți ai organizațiilor cu o vastă experiență în domeniul securității sociale. De asemenea, Comitetul primește asistență tehnică de la Biroul Internațional al Muncii, în aceleași condiții ca și Comisia administrativă, în cadrul acordurilor încheiate între Comunitatea Economică Europeană și Organizația Internațională a Muncii.

(7) Avizele și propunerile Comitetului consultativ trebuie motivate. Ele se adoptă cu majoritatea absolută a voturilor valabil exprimate.

Comitetul își elaborează, cu majoritatea membrilor săi, regulamentul de procedură care este aprobat de Consiliu, după primirea avizului Comisiei.

(8) Secretariatul Comitetului consultativ este asigurat de serviciile Comisiei Comunităților Europene.

Articolul 83

Sarcinile Comitetului consultativ

Comitetul consultativ este împuternicit, la cererea Comisiei Comunităților Europene, a Comisiei administrative sau din proprie inițiativă:

- (a) să examineze probleme generale sau chestiuni de principiu și probleme care decurg din aplicarea regulamentelor adoptate în cadrul dispozițiilor articolului 51 din tratat;
- (b) să formuleze avize privind subiectul respectiv pentru Comisia administrativă și propuneri în vederea unei eventuale revizuirii a regulamentelor.

TITLUL VI

DISPOZIȚII DIVERSE

Articolul 84

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritățile competente ale statelor membre își comunică reciproc toate informațiile referitoare la:

- (a) măsurile luate pentru aplicarea prezentului regulament;
- (b) modificările din legislația lor care ar putea afecta aplicarea prezentului regulament.

(2) În scopul aplicării prezentului regulament, autoritățile și instituțiile statelor membre își oferă serviciile și acționează ca și când ar aplica propria lor legislație. Asistența administrativă asigurată de aceste autorități și instituții este, de regulă, gratuită. Cu toate acestea, autoritățile competente ale statelor membre pot conveni asupra rambursării anumitor cheltuieli.

(3) Autoritățile și instituțiile statelor membre pot, în scopul aplicării prezentului regulament, să comunice direct între ele, precum și cu persoanele în cauză sau cu reprezentanții acestora.

(4) Autoritățile, instituțiile și jurisdicțiile unui stat membru nu pot respinge cererile sau alte documente care li se înaintază pe motivul că acestea sunt scrise în limba oficială a unui alt stat membru. Dacă este cazul, acestea recurg la dispozițiile articolului 81 litera (b).

Articolul 85

Scutirile sau reducerile de taxe. Scutirea de autentificare

(1) Orice scutire de taxe sau reducere a taxelor, taxelor de timbru, taxelor notariale sau de înregistrare prevăzută în legislația unui stat membru în privința certificatelor sau documentelor care trebuie prezentate în aplicarea legislației statului respectiv se extinde asupra certificatelor sau documentelor similare care trebuie prezentate în aplicarea legislației unui alt stat membru sau în aplicarea prezentului regulament.

(2) Toate actele, documentele și certificatele de orice fel solicitate în scopul aplicării prezentului regulament sunt scutite de autentificarea de către autoritățile diplomatice sau consulare.

Articolul 86

Cereri, declarații sau apeluri înaintate unei autorități, instituții sau instanțe judecătorești a unui stat membru, altul decât statul competent

Orice cerere, declarație sau apel care ar fi trebuit înaintate, în aplicarea legislației unui stat membru, într-un anumit interval de timp, unei autorități, instituții sau instanțe judecătorești a celui stat se admite dacă este înaintată în același interval de timp unei autorități, instituții sau instanțe judecătorești corespunzătoare a unui alt stat membru. În acest caz, autoritatea, instituția sau instanța astfel sesizată înaintază cererile, declarațiile sau apelurile fără întârziere autorității, instituției sau instanței judecătorești competente a primului stat, fie direct, fie prin autoritățile competente ale statelor membre respective. Data la care aceste cereri, declarații sau apeluri au fost înaintate autorității, instituției sau instanței judecătorești a celui de-al doilea stat este considerată ca data înaintării lor către autoritatea, instituția sau instanța competentă.

Articolul 87

Examele medicale

(1) Examele medicale prevăzute de legislația unui stat membru pot fi efectuate la cererea instituției competente, pe teritoriul unui alt stat membru, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință al beneficiarului prestațiilor, în condițiile menționate în regulamentul de aplicare prevăzute la articolul 97 sau, în lipsa acestora, în condițiile convenite între autoritățile competente ale statelor membre respective.

(2) Se consideră că examenele medicale efectuate în condițiile prevăzute la alineatul (1) au fost efectuate pe teritoriul statului competent.

Articolul 88

Transferuri dintr-un stat membru în altul ale unor sume de bani care trebuie plătite în aplicarea prezentului regulament

Sub rezerva dispozițiilor articolului 106 din tratat, transferurile de bani efectuate în aplicarea prezentului regulament se fac în conformitate cu acordurile în vigoare dintre statele membre respective, în vigoare la data transferului. În cazul în care nu este

în vigoare nici un astfel de acord între două state membre, autoritățile competente ale respectivelor state sau autoritățile care răspund de plățile internaționale stabilesc, de comun acord, măsurile necesare pentru efectuarea acestor transferuri.

Articolul 89

Proceduri speciale de aplicare a anumitor legislații

Procedurile speciale de aplicare a legislațiilor anumitor state membre sunt menționate în anexa V.

Articolul 90

Alocații pentru locuință și prestații familiale introduse după intrarea în vigoare a prezentului regulament

Alocațiile pentru locuință și, în cazul Luxemburgului, prestațiile familiale introduse după intrarea în vigoare a prezentului regulament din motive demografice nu se acordă persoanelor care au reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent.

Articolul 91

Cotizațiile plătite de angajatori sau întreprinderi care nu au sediul în statul competent

Un angajator nu poate fi constrâns să plătească cotizații majorate, dat fiind faptul că sediul sau locul în care își desfășoară activitatea întreprinderea sa este pe teritoriul unui alt stat membru decât statul competent.

Articolul 92

Încasarea cotizațiilor

(1) Cotizațiile care trebuie plătite unei instituții a unui stat membru pot fi recuperate pe teritoriul unui alt stat membru, în

conformitate cu procedura administrativă și cu garanțiile și privilegiile aplicabile recuperării cotizațiilor care trebuie plătite instituțiilor corespunzătoare din cel de-al doilea stat.

(2) Modalitățile de aplicare a alineatului (1) sunt reglementate, în măsura în care este necesar, de regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97 sau prin intermediul acordurilor dintre statele membre. Aceste modalități de aplicare pot cuprinde și procedurile de recuperare silită.

Articolul 93

Drepturile instituțiilor responsabile pentru plată față de terți responsabili

(1) Dacă o persoană beneficiază de prestații în temeiul legislației unui stat membru pentru daune rezultate dintr-un eveniment produs pe teritoriul unui alt stat, eventualele drepturi ale instituției responsabile pentru plată față de un terț obligat să plătească reparații sunt reglementate de următoarele reguli:

- (a) în cazul în care, în temeiul legislației pe care o aplică, instituția responsabilă pentru plată este subrogată drepturilor pe care le are beneficiarul față de terța parte, această subrogare este recunoscută de fiecare stat membru;
- (b) în cazul în care instituția responsabilă pentru plată are drepturi directe față de terț, aceste drepturi sunt recunoscute de fiecare stat membru.

(2) Dacă o persoană beneficiază de prestații în temeiul legislației unui stat membru pentru daune rezultate dintr-un eveniment produs pe teritoriul unui alt stat membru, se aplică dispozițiile legislației menționate care stabilesc cazurile în care se exclude răspunderea civilă a angajatorilor sau a lucrătorilor lor cu privire la persoana respectivă sau la instituția competentă.

Dispozițiile alineatului (1) se aplică și oricăror drepturi ale instituției responsabile pentru plată față de un angajator sau de lucrătorii acestuia în cazurile în care răspunderea lor nu este exclusă.

TITLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 94

Dispoziții diverse

(1) În temeiul prezentului regulament nu se dobândește nici un drept pentru o perioadă anterioară datei intrării sale în vigoare.

(2) Toate perioadele de asigurare și, după caz, toate perioadele de încadrare în muncă sau de reședință realizate în temeiul legislației unui stat membru înainte de data intrării în vigoare a prezentului regulament se iau în considerare pentru stabilirea drepturilor la prestații în conformitate cu prezentul regulament.

(3) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (1), un drept este dobândit, în temeiul prezentului regulament, chiar dacă este legat de un risc care s-a materializat înainte de data intrării în vigoare a prezentului regulament.

(4) Orice prestație care nu a fost acordată sau care a fost suspendată pe motive de cetățenie sau de reședință a persoanei în cauză se acordă sau se restabilește, la cererea acesteia, de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, cu condiția ca drepturile acordate anterior să nu fi dat naștere unei plăți forfetare.

(5) Drepturile unei persoane căreia i s-a acordat o pensie înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament pot fi revizuite, la cererea persoanei respective, luându-se în calcul dispozițiile prezentului regulament. Această dispoziție se aplică și celorlalte prestații prevăzute la articolul 78.

(6) Dacă cererea prevăzută la alineatul (4) sau (5) este depusă în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, drepturile dobândite în temeiul prezentului regulament sunt valabile de la acea dată, fără ca dispozițiile legislației oricărui stat membru referitoare la decăderea din drepturi sau la prescrierea drepturilor să poată fi opozabile persoanelor în cauză.

(7) Dacă cererea prevăzută la alineatul (4) sau (5) este depusă după expirarea termenului de doi ani după intrarea în vigoare a prezentului regulament, drepturile care nu au devenit caduce sau nu sunt prescrise sunt dobândite de la data depunerii cererii, sub rezerva dispozițiilor mai favorabile ale legislației oricărui stat membru.

(8) În cazurile de pneumoconioză sclerogenă, articolul 57 alineatul (3) litera (c) se aplică prestațiilor în numerar pentru o boală profesională ale cărei cheltuieli, în absența unui acord între instituțiile respective, nu au putut fi împărțite între acele instituții înainte de data intrării în vigoare a prezentului regulament.

(9) Aplicarea articolului 73 alineatul (2) nu poate avea ca efect reducerea drepturilor de care beneficiază persoanele în cauză la data intrării în vigoare a prezentului regulament. În privința persoanelor care beneficiază, la acea dată, de prestații mai favorabile în temeiul acordurilor bilaterale încheiate cu Franța, acele acorduri continuă să se aplice acestor persoane atât timp cât fac obiectul legislației franceze. Nu se iau în calcul întreruperile cu o durată mai mică de o lună și nici perioadele în care se obține ajutor de șomaj sau de boală. Modalitățile de aplicare a acelor dispoziții se stabilesc în regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 97.

Articolul 95

Anexele la prezentul regulament

La cererea statului sau statelor membre interesate și după avizul Comisiei administrative, anexele la prezentul regulament pot fi modificate de un regulament adoptat de Consiliu, la propunerea Comisiei.

Articolul 96

Notificări privind anumite dispoziții

(1) Notificările prevăzute la articolele 1 litera (j), 5 și 8 alineatul (2) se adresează președintelui Consiliului Comunităților Europene. Acestea indică data intrării în vigoare a legilor și regimurilor în cauză sau, în cazul notificărilor prevăzute la articolul 1 litera (j), data de la care prezentul regulament se aplică regimurilor menționate în declarațiile statelor membre.

(2) Notificările primite în conformitate cu alineatul (1) se publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 97

Regulamentul de aplicare

Un regulament ulterior stabilește modalitățile de aplicare a prezentului regulament.

Articolul 98

Reexaminarea problemei plății prestațiilor familiale

La propunerea Comisiei, Consiliul examinează, înainte de 1 ianuarie 1973, întreaga problemă a plății prestațiilor familiale către membrii de familie care nu își au reședința pe teritoriul statului competent, pentru a se ajunge la o soluție uniformă pentru toate statele membre.

Articolul 99

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în prima zi a celei de-a șaptea luni care urmează publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* a regulamentului de aplicare prevăzut la articolul 97.

Aceste două regulamente abrogă următoarele regulamente:

— Regulamentul nr. 3 al Consiliului privind securitatea socială a lucrătorilor migranți,

— Regulamentul nr. 4 al Consiliului de stabilire a modalităților de aplicare și de completare a dispozițiilor Regulamentului nr. 3 ⁽¹⁾ și

— Regulamentul nr. 36/63/CEE al Consiliului din 2 aprilie 1963 privind securitatea socială a lucrătorilor frontalierei ⁽²⁾.

Cu toate acestea, dispozițiile articolelor 82 și 83 privind crearea Comitetului consultativ sunt aplicabile din ziua publicării regulamentului de aplicare prevăzut la articolul 97.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 14 iunie 1971.

Pentru Consiliu

Președintele

M. COINTAT

⁽¹⁾ JO 30, 16.12.1958, p. 597/58.

⁽²⁾ JO 62, 20.4.1963, p. 1314/63.

ANEXA I

[articolul 1 litera (u) din regulament]

Indemnizații speciale de naștere excluse din domeniul de aplicare a regulamentului în temeiul articolului 1 litera (u)

A. BELGIA

Indemnizații de naștere.

B. GERMANIA

Nici una.

C. FRANȚA

(a) Alocații prenatale;

(b) Indemnizații de maternitate conform codului de securitate socială (code de la sécurité sociale).

D. ITALIA

Nici una.

E. LUXEMBURG

Indemnizații de naștere.

F. ȚĂRILE DE JOS

Nici una.

ANEXA II

[articolul 7 alineatul (2) litera (c) și articolul 3 alineatul (3) din regulament]

Dispoziții ale convențiilor de securitate socială care rămân aplicabile fără a aduce atingere articolului 6 din regulament. Dispoziții ale convențiilor de securitate socială care nu se aplică tuturor persoanelor cărora li se aplică regulamentul

OBSERVAȚII GENERALE

1. În măsura în care dispozițiile menționate în prezenta anexă prevăd trimiteri la dispozițiile altor convenții, trimerile se înlocuiesc cu trimeri la dispozițiile corespunzătoare ale prezentului regulament, în afara cazurilor în care dispozițiile convențiilor respective sunt menționate ele însele în prezenta anexă.
2. Clauza de denunțare prevăzută într-o convenție de securitate socială, unele dintre dispozițiile căreia sunt menționate în prezenta anexă, continuă să se aplice în privința acelor dispoziții.

A

Dispoziții ale convențiilor de securitate socială rămase aplicabile fără a aduce atingere articolului 6 din regulament

[articolul 7 alineatul (2) litera (c) din regulament]

1. BELGIA - GERMANIA
 - (a) Articolele 3 și 4 ale Protocolului final din 7 decembrie 1957 la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea care apare în Protocolul suplimentar din 10 noiembrie 1960;
 - (b) Acordul suplimentar nr. 3 din 7 decembrie 1957 la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea care apare în Protocolul suplimentar din 10 noiembrie 1960 (plata pensiilor și indemnizațiilor care trebuie plătite pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Convenției generale).
2. BELGIA - FRANȚA
 - (a) Articolele 13, 16 și 23 ale Acordului suplimentar din 17 ianuarie 1948 la Convenția generală de la aceeași dată (lucrătorii din mine și unități asimilate);
 - (b) Schimbul de scrisori din 27 februarie 1953 [aplicarea articolului 4 alineatul (2) al Convenției generale din 17 ianuarie 1948];
 - (c) Schimbul de scrisori din 29 iulie 1953 privind alocațiile acordate lucrătorilor salariați în vârstă.
3. BELGIA - ITALIA
Articolul 29 al Convenției din 30 aprilie 1948.
4. BELGIA – LUXEMBURG
Articolele 3, 4, 5, 6 și 7 ale Convenției din 16 noiembrie 1959, în versiunea care apare în Convenția din 12 februarie 1964 (lucrătorii frontalierei).
5. BELGIA - ȚĂRILE DE JOS
Nici una.
6. GERMANIA - FRANȚA
 - (a) Articolul 11 alineatul (1), articolul 16 al doilea paragraf și articolul 19 din Convenția generală din 10 iulie 1950;
 - (b) Articolul 9 din Acordul suplimentar nr. 1 din 10 iulie 1950 la Convenția generală de la aceeași dată (lucrătorii din mine și unități asimilate);
 - (c) Acordul suplimentar nr. 4 din 10 iulie 1950 la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea care apare în Apendicele nr. 2 din 18 iunie 1955;
 - (d) Titlurile I și III din Apendicele nr. 2 din 18 iunie 1955;
 - (e) Punctele 6, 7 și 8 ale Protocolului general din 10 iulie 1950 la Convenția generală de la aceeași dată;
 - (f) Titlurile II, III și IV ale Acordului din 20 decembrie 1963 (securitatea socială în Saar).
7. GERMANIA - ITALIA
 - (a) Articolele 3 alineatul (2), 23 alineatul (2), 26 și 36 alineatul (3) ale Convenției din 5 mai 1953 (asigurări sociale);
 - (b) Acordul suplimentar din 12 mai 1953 la Convenția din 5 mai 1953 (plata pensiilor și indemnizațiilor care trebuie plătite pentru perioada anterioară intrării în vigoare a convenției).
8. GERMANIA - LUXEMBURG
Articolele 4 – 7 ale tratatului din 11 iulie 1959 (reglementarea diferendului germano-luxemburghez) și articolul 11 alineatul (2) litera (b) al convenției din 14 iulie 1960 (prestații în caz de boală și de maternitate pentru persoanele care au optat pentru aplicarea legislației din țara de origine).

9. GERMANIA - ȚĂRILE DE JOS
 - (a) Articolul 3 alineatul (2) al Convenției din 29 martie 1951;
 - (b) Articolele 2 și 3 ale Acordului suplimentar nr. 4 din 21 decembrie 1956 la Convenția din 29 martie 1951 (reglementarea drepturilor dobândite în cadrul regimului german de asigurări sociale de lucrătorii având cetățenia Țărilor de Jos între 13 mai 1940 și 1 septembrie 1945).

10. FRANȚA - ITALIA
 - (a) Articolele 20 și 24 ale Convenției generale din 31 martie 1948;
 - (b) Schimbul de scrisori din 3 martie 1956 (prestații de boală pentru lucrătorii sezonieri angajați în agricultură).

11. FRANȚA - LUXEMBURG

Articolele 11 și 14 ale Acordului suplimentar din 12 noiembrie 1949 la Convenția Generală de la aceeași dată (lucrătorii din mine și unități asimilate).

12. FRANȚA - ȚĂRILE DE JOS

Articolul 11 al Acordului suplimentar din 1 iunie 1954 la Convenția generală din 7 ianuarie 1950 (lucrătorii din mine și unități asimilate).

13. ITALIA - LUXEMBURG

Articolul 18 alineatul (2) și articolul 24 al Convenției generale din 29 mai 1951.

14. ITALIA - ȚĂRILE DE JOS

Articolul 21 alineatul (2) al Convenției generale din 28 octombrie 1952.

15. LUXEMBURG - ȚĂRILE DE JOS

Nici una.

B

Dispoziții ale convențiilor care nu se aplică tuturor persoanelor cărora li se aplică regulamentul

[articolul 3 alineatul (3) din regulament]

1. BELGIA - GERMANIA
 - (a) Articolele 3 și 4 ale Protocolului final din 7 decembrie 1957 la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea care apare în Protocolul suplimentar din 10 noiembrie 1960;
 - (b) Acordul suplimentar nr. 3 din 7 decembrie 1957 la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea care apare în Protocolul suplimentar din 10 noiembrie 1960 (plata pensiilor și indemnizațiilor care trebuie plătite pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Convenției generale).

2. BELGIA - FRANȚA
 - (a) Schimbul de scrisori din 29 iulie 1953 privind alocațiile pentru lucrătorii salariați în vârstă;
 - (b) Articolul 23 al Acordului suplimentar din 17 ianuarie 1948 la Convenția generală de la aceeași dată (lucrătorii din mine și unități asimilate);
 - (c) Schimbul de scrisori din 27 februarie 1953 [aplicarea articolului 4 alineatul (2) al Convenției generale din 17 ianuarie 1948].

3. BELGIA - ITALIA
Nici una.
 4. BELGIA - LUXEMBURG
Nici una.
 5. BELGIA - ȚĂRILE DE JOS
Nici una.
 6. GERMANIA - FRANȚA
 - (a) Articolele 16 alineatul (2) și 19 ale Convenției generale din 10 iulie 1950;
 - (b) Acordul suplimentar nr. 4 din 10 iulie la Convenția generală de la aceeași dată, în versiunea în care apare în Apendicele nr. 2 din 18 iunie 1955;
 - (c) Titlurile I și III ale Apendicelui nr. 2 din 18 iunie 1955;
 - (d) Punctele 6, 7 și 8 ale Protocolului general din 10 iulie 1950 la Convenția generală de la aceeași dată;
 - (e) Titlurile II, III și IV ale Acordului din 20 decembrie 1963 (securitatea socială în Saar).
 7. GERMANIA - ITALIA
 - (a) Articolele 3 alineatul (2) și 26 ale Convenției din 5 mai 1953 (asigurări sociale);
 - (b) Acordul suplimentar din 12 mai 1953 la Convenția din 5 mai 1953 (plata pensiilor și indemnizațiilor care trebuie plătite pentru perioada anterioară intrării în vigoare a convenției).
 8. GERMANIA - LUXEMBURG
Articolele 4, 5, 6 și 7 ale Tratatului din 11 iunie 1959 (reglementarea disputei dintre Germania și Luxemburg).
 9. GERMANIA - ȚĂRILE DE JOS
 - (a) Articolul 3 alineatul (2) al Convenției din 29 martie 1951;
 - (b) Articolele 2 și 3 ale Acordului suplimentar nr. 4 din 21 decembrie 1956 la Convenția din 29 martie 1951 (reglementarea drepturilor dobândite în cadrul regimului german de asigurări sociale de către lucrătorii având cetățenia Țărilor de Jos între 13 mai 1940 și 1 septembrie 1945).
 10. FRANȚA - ITALIA
 - (a) Articolele 20 și 24 ale Convenției generale din 31 martie 1948;
 - (b) Schimbul de scrisori din 3 martie 1956 (prestații de boală pentru lucrătorii sezonieri angajați în agricultură).
 11. FRANȚA - LUXEMBURG
Nici una.
 12. FRANȚA - ȚĂRILE DE JOS
Nici una.
 13. ITALIA - LUXEMBURG
Nici una.
 14. ITALIA - ȚĂRILE DE JOS
Nici una.
 15. LUXEMBURG - ȚĂRILE DE JOS
Nici una.
-

ANEXA III

[articolul 37 alineatul (2) din regulament]

Legislații prevăzute la articolul 37 alineatul (1) din regulament în conformitate cu care valoarea prestațiilor de invaliditate nu depinde de durata perioadelor de asigurare

A. BELGIA

Legislațiile referitoare la regimul general de invaliditate, la regimul special de invaliditate pentru mineri și la regimul special pentru marinarii din marina comercială.

B. GERMANIA

Nici una.

C. FRANȚA

Toate legislațiile privind asigurările de invaliditate, cu excepția legislației privind asigurarea de invaliditate din cadrul regimului de securitate socială pentru mineri.

D. ITALIA

Nici una.

E. LUXEMBURG

Nici una.

F. ȚĂRILE DE JOS

Legea din 18 februarie 1966 privind asigurarea împotriva incapacității de muncă.

ANEXA IV

[articolul 40 alineatul (3) din regulament]

Concordanța dintre legislațiile statelor membre în privința condițiilor legate de gradul de invaliditate

BELGIA

State membre	Regimuri aplicate de instituții ale statelor membre care au luat o decizie privind recunoașterea gradului de invaliditate	Regimuri aplicate de instituțiile belgiene pentru care decizia este obligatorie, în cazuri de concordanță			
		Regim general	Regim destinat minerilor		Invaliditate profesională
			Regimuri pentru marinari	Invaliditate generală	
FRANȚA	1. Regimul general:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță
	- Grup III (îngrijire permanentă)				
	- Grup II				
	- Grup I				
2. Regim pentru agricultură:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	
- invaliditate generală totală					
- două treimi invaliditate generală					
- îngrijire permanentă					
3. Regim destinat minerilor:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	
- invaliditate generală parțială					
- îngrijire permanentă					
- invaliditate profesională	Neconcordanță	Neconcordanță	Neconcordanță	Neconcordanță	
4. Regim destinat marinarilor:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	
- invaliditate generală					
- îngrijire permanentă					
- invaliditate profesională	Neconcordanță	Neconcordanță	Neconcordanță	Neconcordanță	
ITALIA	1. Regimul general:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță
	- invaliditate – muncitori				
	- invaliditate – angajați				
2. Regim destinat marinarilor:	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	
Inapt pentru navigație					Neconcordanță
LUXEMBURG	Lucrători	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță	} Concordanță
	Invaliditate – muncitori				
	Invaliditate – angajați				

FRANȚA

State membre	Regimuri aplicate de instituuții franceze asupra cărora decizia este obligatorie în cazurile de concordanță	Regim general			Regim pentru agricultură			Regim destinat minerilor			Regim destinat marinarilor		
		Grupul I	Grupul II	Grupul III Îngrijire permanentă	2/3 invaliditate	Invaliditate totală	Îngrijire permanentă	2/3 invaliditate generală	Îngrijire permanentă	Invaliditate profesională	2/3 invaliditate generală	Invaliditate profesională totală	Îngrijire permanentă
BELGIA	1. Regim general	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	2. Regim destinat minerilor:												
	- invaliditate generală parțială	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	- invaliditate profesională	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	3. Regim destinat marinarilor	Concor- danță (?)	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concor- danță (?)	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concor- danță (?)	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
ITALIA	1. Regim general:												
	- invaliditate	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	- muncitori												
	- invaliditate	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	- angajați	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	2. Regim destinat marinarilor:	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	Invaliditate	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Concordanță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	- muncitori												
	Invaliditate	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță	Neconcor- danță
	- angajați												

(1) Numai dacă instituția belgiană a recunoscut că lucrătorul este inapt pentru munca în subteran sau la suprafață.

(2) În măsura în care invaliditatea recunoscută de instituția belgiană este invaliditatea generală.

ITALIA

State membre	Regimuri aplicate de instituții ale statelor membre care au luat o decizie de recunoaștere a gradului de invaliditate	Regimuri aplicate de instituții din Italia pentru care decizia este obligatorie, în cazuri de concordanță		
		Regim general		Marinari Inapt pentru navigație
		Muncitori	Angajați	
BELGIA	1. Regim general	Concordanță	Concordanță	Neconcordanță
	2. Regim destinat minerilor: - invaliditate generală parțială - invaliditate profesională	Concordanță Neconcordanță	Concordanță Neconcordanță	Neconcordanță Neconcordanță
	3. Regim destinat marinarilor: - inapt pentru navigație	Neconcordanță	Neconcordanță	Neconcordanță
FRANȚA	1. Regim general: - Grup III (îngrijire permanentă) - Grup II - Grup I	} Concordanță	} Concordanță	} Neconcordanță
	2. Regim pentru agricultură: - invaliditate generală totală - invaliditate generală parțială - îngrijire permanentă	} Concordanță	} Concordanță	} Neconcordanță
	3. Regim destinat minerilor: - invaliditate generală parțială - îngrijire permanentă - invaliditate profesională	} Concordanță Neconcordanță	} Concordanță Neconcordanță	} Neconcordanță Neconcordanță
	4. Regim destinat marinarilor: - invaliditate generală parțială - îngrijire permanentă - invaliditate profesională	} Neconcordanță	} Neconcordanță	} Neconcordanță
LUXEMBURG	Invaliditate – muncitori	Concordanță	Concordanță	} Neconcordanță
	Invaliditate – angajați	Neconcordanță	Neconcordanță	

LUXEMBURG

State membre	Regimuri aplicate de instituții ale statelor membre care au luat decizia de recunoaștere a gradului de invaliditate	Regimuri aplicate de instituții din Luxemburg pentru care decizia este obligatorie, în cazuri de concordanță	
		Invaliditatea lucrătorilor – muncitori	Invaliditatea – angajați
BELGIA	1. Regim general	Concordanță	Concordanță
	2. Regim destinat minerilor		
	- invaliditate generală parțială	Concordanță	Concordanță
	- invaliditate profesională	Neconcordanță	Neconcordanță
3. Regim destinat marinarilor:	Concordanță ⁽¹⁾	Concordanță ⁽¹⁾	
FRANȚA	1. Regim general:		
	- Grup III (îngrijire permanentă)	}	}
	- Grup II		
	- Grup I		
	2. Regim pentru agricultură:		
	- invaliditate generală totală	}	}
	- 2/3 invaliditate generală		
	- îngrijire permanentă		
	3. Regim destinat minerilor:		
	- 2/3 invaliditate generală	}	}
	- îngrijire permanentă		
	- invaliditate profesională		
4. Regim destinat marinarilor:			
- invaliditate generală parțială	}	}	
- îngrijire permanentă			
- invaliditate profesională			
ITALIA	1. Regim general:		
	Invaliditate – muncitori	Concordanță	}
	Invaliditate – angajați	Neconcordanță	
	2. Regim destinat marinarilor:		
- inapt pentru navigație			

⁽¹⁾ În măsura în care invaliditatea recunoscută de instituția belgiană este invaliditatea generală.

ANEXA V

(articolul 89 din regulament)

Modalități speciale de aplicare a legislațiilor anumitor state membre

A. BELGIA

1. Dispozițiile articolului 1 litera (a) punctul (i) din regulament nu se aplică lucrătorilor independenți sau altor persoane care beneficiază de tratament medical prin aplicarea Legii din 9 august 1963 de înființare și organizare a unui sistem de asigurări obligatorii de sănătate și invaliditate, în afara cazului în care beneficiază de aceeași protecție ca și salariații în privința acestui tratament.
2. În scopul aplicării dispozițiilor capitolelor 7 și 8 din titlul III al regulamentului de către instituția competentă belgiană, se consideră că un copil a fost crescut în statul membru pe al cărui teritoriu își are reședința.
3. În scopul aplicării articolului 46 alineatul (2) din regulament, perioadele de asigurare pentru limită de vârstă realizate în temeiul legislației belgiene înainte de 1 ianuarie 1945 sunt considerate și perioade de asigurare realizate în aplicarea legislației belgiene în cadrul regimului general de invaliditate și în cadrul regimului destinat marinarilor.

B. GERMANIA

1. (a) În cazul în care legislația germană nu prevede încă asigurări împotriva accidentelor, instituțiile germane indemnizează, în temeiul acestei legislații, și accidentele de muncă (și bolile profesionale) care s-au produs în Alsacia-Lorena înainte de 1 ianuarie 1919, responsabilitatea pentru costul acestora nefiind asumată de instituțiile franceze în temeiul Deciziei Consiliului Societății Națiunilor din 21 iunie 1921 (*Reichsgesetzblatt*, p. 1289), în cazul în care victima sau urmașii săi își au reședința într-un stat membru;
- (b) Articolul 10 din regulament nu aduce atingere dispozițiilor în temeiul cărora accidentele (și bolile profesionale) care se produc în afara teritoriului Republicii Federale Germania și perioadele efectuate în afara acestui teritoriu nu determină plata prestațiilor sau determină plata prestațiilor doar în anumite condiții, atunci când cei care au dreptul la ele își au reședința în afara teritoriului Republicii Federale Germania.
2. (a) Pentru a se stabili dacă perioadele considerate de legislația germană ca perioade de întrerupere (*Ausfallzeiten*) sau perioade suplimentare (*Zurechnungszeiten*) trebuie luate în calcul ca atare, cotizațiile obligatorii plătite în temeiul legislației unui alt stat membru și afilierea la sistemul de asigurări al unui alt stat membru se asimilează cotizațiilor obligatorii plătite în temeiul legislației germane și afilierii la sistemul german de asigurări pentru pensii.

Atunci când se calculează numărul de luni calendaristice care au trecut între data intrării în sistemul de asigurări și materializarea riscului, perioadele asimilate în temeiul legislației unui alt stat membru cuprinse între aceste două date nu sunt luate în calcul. De asemenea, nu sunt luate în calcul perioadele în timpul cărora persoana în cauză a beneficiat de o pensie sau de o indemnizație.

- (b) Litera (a) nu se aplică duratei globale de întrerupere (*pauschale Ausfallzeit*). Aceasta este stabilită exclusiv pe baza perioadelor de asigurare realizate în Germania.

- (c) Luarea în calcul a unei perioade suplimentare (*Zurechnungszeit*) în temeiul legislației germane privind asigurările de pensii pentru lucrătorii din mine este supusă și condiției ca ultima contribuție plătită în temeiul legislației germane să fi fost plătită către sistemul de asigurări pentru pensii destinat lucrătorilor din mine.
- (d) Pentru luarea în calcul a perioadelor germane de înlocuire (*Ersatzzeiten*), se aplică numai legislația națională germană.
- (e) Prin derogare de la dispoziția prevăzută la litera (d), dispoziția de mai jos se aplică persoanelor afiliate la sistemul german de asigurări pentru pensie care au avut reședința pe teritoriile germane aflate sub administrația Țărilor de Jos în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1948 și 31 iulie 1963; pentru luarea în calcul a perioadelor germane de înlocuire (*Ersatzzeiten*), în sensul articolului 1251 alineatul (2) din legea germană a asigurărilor sociale (*RVO*) sau al unor dispoziții corespunzătoare, plata cotizațiilor către sistemul de asigurare din Țările de Jos în cursul acestei perioade este asimilată exercitării unei activități salariate sau a unei activități care se încadrează în categoria asigurărilor obligatorii în sensul legislației germane.
3. În privința plăților care urmează să fie efectuate către fondurile germane de asigurări de boală, plata obligatorie a cotizațiilor menționate la articolul 26 alineatul (2) din regulament se suspendă până la luarea unei decizii în privința solicitărilor de pensii.
4. Pentru a stabili dacă un copil beneficiază de pensie de orfan, primirea uneia dintre prestațiile menționate la articolul 78 sau a oricărei alte prestații familiale acordate în temeiul legislației franceze pentru minori care au reședința în Franța se asimilează primirii unei pensii de orfan în temeiul legislației germane.
5. Dacă aplicarea prezentului regulament sau a regulamentelor de securitate socială ulterioare implică cheltuieli excepționale pentru anumite instituții de asigurări de sănătate, aceste cheltuieli pot fi compensate total sau parțial. Asociația federală a caselor regionale de sănătate ca organism de legătură (asigurări de sănătate) decide aceste compensări de comun acord cu celelalte federații centrale ale caselor de sănătate. Resursele necesare pentru efectuarea acestor rambursări sunt furnizate prin taxele impuse asupra tuturor instituțiilor de asigurări de sănătate, proporțional cu numărul mediu de membri din anul precedent, inclusiv persoane pensionate.
6. Dacă instituția competentă pentru acordarea prestațiilor familiale în conformitate cu titlul III capitolul 7 din prezentul regulament este o instituție germană, o persoană asigurată în mod obligatoriu contra riscului de șomaj sau o persoană care, ca rezultat al unei asemenea asigurări, obține prestații în numerar în cadrul asigurării de sănătate sau prestații comparabile este luată în considerare ca lucrător [articolul 1 litera (a) din regulament].

C. FRANȚA

1. (a) Alocația pentru angajații în vârstă se acordă în condițiile prevăzute pentru lucrătorii francezi de către legislația franceză, tuturor lucrătorilor care sunt resortisanți ai altor state membre și care, la data depunerii cererii, își au reședința pe teritoriul francez;
- (b) Același regim se aplică refugiaților și apatrizilor;
- (c) Dispozițiile regulamentului nu aduc atingere dispozițiilor legislației franceze în temeiul cărora, pentru dobândirea dreptului la alocații pentru lucrătorii salariați în vârstă, se iau în considerare numai perioadele

de activitate salariată sau perioadele tratate ca atare care sunt efectuate în teritoriile departamentelor europene și ale provinciilor extracontinentale (Guadelupa, Guyana, Martinica și Reunion) ale Republicii Franceze.

2. Alocația specială și indemnizația cumulativă prevăzute în legislația specială pentru securitate socială în domeniul mineritului sunt acordate numai pentru lucrătorii încadrați în muncă în minele franceze.
3. Legea 65-655 din 10 iulie 1965 care acordă francezilor care desfășoară sau au desfășurat o activitate profesională în străinătate dreptul de a fi admiși în regimul asigurărilor voluntare de limită de vârstă se aplică resortisanților altor state membre în următoarele condiții:
 - activitatea profesională care determină asigurarea voluntară în cadrul regimului francez nu trebuie să fie sau să fi fost desfășurată nici pe teritoriul francez, nici pe teritoriul statului membru al cărui resortisant este lucrătorul respectiv;
 - la depunerea cererii, lucrătorul trebuie să prezinte dovezi privind fie faptul că a avut reședința în Franța timp de cel puțin zece ani consecutivi, fie că s-a aflat sub incidența legislației franceze, cu titlu obligatoriu sau facultativ continuu, pentru aceeași perioadă de timp.
4. În sensul articolului 73 alineatul (3) din regulament, expresia „prestații familiale” include:
 - (a) alocații prenatale prevăzute la articolul L 516 din Codul securității sociale;
 - (b) alocațiile familiale prevăzute la articolele L 524 și L 531 din Codul securității sociale;
 - (c) indemnizația compensatorie pentru impozitul pe venit prevăzută la articolul L 532 din Codul securității sociale;

Cu toate acestea, această prestație poate fi plătită numai dacă salariul primit pe perioada activității în postul respectiv este supus impozitului pe venit în Franța;
 - (d) alocația unică de salariu prevăzută la articolul L 533 din Codul securității sociale.

D. ITALIA

Nici una.

E. LUXEMBURG

Prin derogare de la articolul 94 alineatul (2) din regulament, perioadele de asigurare sau perioadele asimilate realizate înainte de 1 ianuarie 1946 în temeiul legislației din Luxemburg pentru asigurări de pensie de invaliditate, pentru limită de vârstă sau de deces sunt luate în considerare numai în scopul aplicării acestei legislații în măsura în care drepturile pe cale de a fi dobândite ar trebui menținute până la 1 ianuarie 1959 sau ar trebui recuperate ulterior în conformitate numai cu acea legislație sau în conformitate cu convențiile bilaterale în vigoare sau care urmează să fie încheiate. În cazul în care se aplică mai multe convenții bilaterale, se iau în considerare perioadele de asigurare sau perioadele asimilate începând de la data cea mai îndepărtată.

F. ȚĂRILE DE JOS

1. *Asigurarea de boală pentru titularii pensiilor pentru limită de vârstă*
 - (a) În aplicarea articolelor 27 și/sau 28, se consideră că o persoană care primește o pensie pentru limită de vârstă în temeiul legislației din Țările de Jos și o pensie în temeiul legislației unui alt stat membru are dreptul la prestații în natură dacă, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 9, îndeplinește condițiile necesare pentru a fi afiliată la o asigurare voluntară de sănătate pentru persoane în vârstă;

- (b) Cotizația pentru asigurarea voluntară de boală pentru persoanele în vârstă se ridică, pentru persoanele în cauză care au reședința într-unul dintre celelalte state membre, la jumătate din media costurilor suportate în Țările de Jos pentru tratament medical pentru o persoană în vârstă și membrii familiei sale.

2. *Aplicarea legislației din Țările de Jos privind asigurarea generală pentru limită de vârstă*

- (a) Perioadele de asigurare de dinainte de 1 ianuarie 1957 în timpul cărora un beneficiar, neîndeplinind condițiile care să-i permită să-i fie considerate aceste perioade ca perioade de asigurare, a avut reședința pe teritoriul Țărilor de Jos după vârsta de 15 ani sau în timpul cărora, în timp ce avea reședința pe teritoriul unui alt stat membru, a desfășurat o activitate salariată pe teritoriul Țărilor de Jos pentru un angajator stabilit în acea țară sunt considerate, de asemenea, perioade de asigurare realizate prin aplicarea legislației din Țările de Jos pentru asigurarea generală pentru limită de vârstă;
- (b) Perioadele care urmează să fie luate în calcul în temeiul literei (a) de mai sus nu sunt luate în calcul în cazul în care coincid cu perioadele luate în calcul pentru calcularea pensiei ce poate fi plătită conform legislației unui alt stat membru pentru asigurarea de limită de vârstă;
- (c) În privința unei femei căsătorite al cărei soț are dreptul la o pensie, în temeiul legislației din Țările de Jos, pentru asigurarea generală de limită de vârstă, perioadele căsătoriei care preced data la care ea a împlinit vârsta de șaizeci și cinci de ani și pe parcursul cărora ea a avut reședința pe teritoriul unuia sau mai multor state membre sunt luate, de asemenea, în calcul ca perioade de asigurare, în măsura în care aceste perioade coincid cu perioadele de asigurare realizate de soțul său în temeiul acelei legislații și cu cele care urmează să fie luate în calcul în temeiul literei (a);
- (d) Perioadele care urmează să fie luate în calcul în temeiul literei (c) nu sunt luate în calcul în cazul în care coincid cu perioadele luate în calcul pentru calcularea unei pensii care trebuie plătită femeii căsătorite respective în temeiul legislației privind asigurarea de limită de vârstă dintr-un alt stat membru sau cu perioadele în timpul cărora ea a primit o pensie pentru limită de vârstă în temeiul acelei legislații;
- (e) În cazul unei femei care a fost căsătorită și al cărei soț s-a aflat sub incidența legislației din Țările de Jos în privința asigurării pentru limită de vârstă sau se consideră că a efectuat perioade de asigurare în temeiul literei (a), dispozițiile de la cele două litere precedente se aplică prin analogie;
- (f) Perioadele prevăzute la literele (a) și (c) sunt luate în considerare pentru calcularea pensiei de limită de vârstă numai dacă persoana respectivă a avut reședința timp de șase ani pe teritoriul unuia sau mai multor state membre după vârsta de cincizeci și nouă de ani și atât timp cât persoana respectivă are reședința pe teritoriul unuia dintre acele state membre.

3. *Aplicarea legislației din Țările de Jos referitoare la asigurarea generală pentru văduve și orfani*

- (a) În sensul articolului 46 alineatul (2) din regulament, perioadele anterioare datei de 1 octombrie 1959 pe parcursul cărora lucrătorul a avut reședința pe teritoriul Țărilor de Jos după împlinirea vârstei de cincisprezece ani sau pe parcursul cărora, în timp ce avea reședința pe teritoriul unui alt stat membru, a desfășurat o activitate salariată pe teritoriul Țărilor de Jos pentru un angajator stabilit în acea țară sunt, de asemenea, considerate perioade de asigurare realizate în temeiul legislației din Țările de Jos în legătură cu asigurarea generală pentru văduve și orfani;
- (b) Perioadele care urmează să fie luate în calcul în temeiul literei (a) nu se iau în calcul dacă ele coincid cu perioadele de asigurare realizate în temeiul legislației unui alt stat în privința pensiilor de urmaș.

4. *Aplicarea legislației din Țările de Jos privind asigurarea împotriva incapacității de muncă*

- (a) În sensul articolului 46 alineatul (2) din regulament, perioadele de activitate salariată și perioadele asimilate realizate în temeiul legislației Țărilor de Jos înainte de 1 iulie 1967 sunt, de asemenea, considerate ca perioade de asigurare realizate în temeiul legislației Țărilor de Jos în privința asigurărilor împotriva incapacității de muncă;
- (b) Perioadele care urmează să fie luate în calcul în temeiul literei (a) sunt considerate perioade de asigurare realizate în temeiul unei legislații de tipul prevăzut la articolul 37 alineatul (1) din regulament.
-